Povestiri duhovniceşti
Monah Pimen Vlad
PREFAŢĂ
Cu ajutorul Bunului Dumnezeu şi a Maicii Domnului, m-am silit eu, nevrednicul, să aştern pe hârtie câteva fapte şi minuni trăite personal sau auzite de la oameni vrednici de credinţă. Am căutat prin ele să arăt dragostea şi bunătatea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului şi a sfinţilor faţă de noi, oamenii, care suntem atât de slabi şi neputincioşi în faţa ispitelor.
Poate veţi observa că cele mai multe minuni sunt făcute prin mijlocirea Maicii Domnului. De aceea, să nu deznădăjduim niciodată şi la orice necaz sau ispită să ne rugăm ei cu dragoste şi evlavie şi vom vedea minuni preaslăvite.
Rog pe cititori să-mi ierte neiscusinţa scrisului şi să mă pomenească şi pe mine în rugăciunile lor.
9 octombrie 2005 Monah Pimen Vlad AŞA NU MAI VREAU SĂ TRĂIESC!
Într-o zi, aşteptam trenul în gară. După câteva minute văd că se apropie de mine o femeie, şi după ce a luat binecuvântare, m-a întrebat de la ce mănăstire sunt. Apoi, după ce am vorbit puţin, mi-a povestit cum s-a întors ea la Dumnezeu. În timp ce lacrimile au început să-i curgă, mi-a zis:
„Părinte, eu am fost atee şi membră de partid. Lucram la un birou şi nu voiam să aud de Dumnezeu. Îmi plăcea să-mi trăiesc viaţa. După o perioadă de timp, m-am îmbolnăvit şi am ajuns într-o stare critică. Aveam un fel de paralizie psihică şi nu mai puteam face nimic. Trebuia să fiu îngrijită ca un copil. Această stare m-a dus la deznădejde. Într-una din zile nam mai rezistat şi m-am hotărât să mă sinucid. Mi-am ridicat ochii minţii spre cer şi am zis: «Doamne, dacă într-ade-văr exişti, Tu poţi să mă scapi, altfel îmi voi curma viaţa, aşezându- mă pe linia ferată şi aştep-tând primul tren. Aşa nu mai vreau să trăiesc!». S-a întâmplat ca acest tren să fie acceleratul Iaşi-Timişoara.
Zicând aceste cuvinte, m-am dus la o distanţă oarecare de gară, ca să nu fiu văzută de nimeni şi m-am aşezat pe linia ferată, întinsă pe şine, cu faţa în sus. După câteva clipe, a venit acceleratul cu toată viteza, şi când s-a apropiat de mine, l-am văzut că s-a ridicat la jumătate de metru deasupra mea şi a trecut tot trenul prin aer. După ce a trecut, mi-am dat seama de minunea care s-a petrecut cu mine şi m-am cutremurat. Am rămas vie şi nevătămată. Am început să plâng în hohote, şi, sculându-mă, m-am dus acasă. De atunci, m-am făcut sănătoasă şi m-am apropiat de Dumnezeu”.
GRĂDINA MAICII DOMNULUI
Întorcându-mă odată de la Tesalonic spre Sfântul Munte, m-a dus cineva cu maşina până într- un sat, iar de acolo aşteptam să iau auto-buzul.
Un bătrânel care trecea pe acolo, când m-a văzut, m-a întrebat de unde sunt, iar eu răspun- zându-i, mi-a zis:
- Ei, părinte, mare grijă are Maica Domnu-lui de Sfântul Munte!

- Ştiu! Am simţit şi eu ajutorul ei, i-am spus eu.
- Uite, zise el, cu ani în urmă, ministrul cultelor de aici, din Grecia, a vrut să viziteze Sfântul Munte. Cu toate că i s-a spus că nu are voie să intre pentru că este femeie, ea nu a ascul-tat şi a hotărât ca peste două zile să intre în Sfântul Munte. Însă cu o zi înainte s-a îmbolnăvit grav, şi, după câteva zile, a murit.
Altădată, cineva tot cu o funcţie mare a vrut să intre în Sfântul Munte ca să impună ceva ne- permis. Când a ajuns în portul Uranopolis, i s-a făcut dintr-o dată rău, şi în scurt timp a murit.
- Vezi, părinte, că nu lasă Maica Domnului pe nimeni să facă rău Grădinii ei?
- Ai dreptate, bunicule! Şi-ţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase. Maica Domnului să te aibă în pază! Slavă frumoasei noastre Împărătese!

O MAMĂ ADEVĂRATĂ

Evdochia este o tânără plină de viaţă şi cu o mare credinţă în Dumnezeu. Ne-am cunoscut într-un spital, unde a intervenit pentru un părinte cu care fusesem. Odată, mergând la familia ei, am stat mai mult de vorbă cu ea, şi, printre altele, mi-a povestit cu lacrimi în ochi prin ce trecuse cu puţin timp înainte.
„Eram în anul trei la medicină şi vorbeam cu un băiat pe care-l chema Teodosie, fiul unui director de spital. Într-una din zile, după ce fusesem la o petrecere şi eram doar eu cu el, a insistat să facem dragoste, deoarece, zicea el, şi aşa o să ne căsătorim peste puţin timp. La înce-put l-am refuzat, dar apoi, după mai multe insis-tenţe, am cedat. Nu avusesem de-a face până atunci cu bărbaţi. S-a întâmplat o singură dată. Nu m-am gândit nici o clipă că aş putea rămâne însărcinată. Nu după mult timp am început să mă simt rău. Am făcut un control şi mi s-a spus că sunt însărcinată. Am început să plâng şi m-am dus la Teodosie ca să-i spun.
Atunci el a scos bani din buzunar şi mi-a spus: «Du-te şi fă avort!» Fără să stau mult pe gânduri, i-am spus că dacă am făcut un păcat, nu mai vreau să-l fac şi pe al doilea. El a insistat, zicând că vrea să-şi continue studiile şi că nu va recunoaşte că e al lui. Mi-am dat seama că nu are rost să mai lun-gesc vorba şi m-am întors plângând acasă. Când au auzit părinţii, au vrut să mă alunge de acasă, zicând că i-am făcut de ruşine. Nimeni nu dorea să mă sprijinească în momentele acelea. Eram aproape distrusă. Până la urmă, părinţii m-au acceptat, dar numai cu condiţia ca, după ce se naşte, să dau copilul la cineva spre adopţie.
Am mai mers o perioadă la şcoală până să închei anul trei, apoi, în ultimele luni de sarcină
am plecat cu mama la Atena, unde părinţii au cumpărat o garsonieră ca să pot sta până se năştea copilul. Mama şi-a luat concediu şi a stat cu mine. Când a venit timpul să nasc, m-am dus la spital, iar doctorul cu care vorbisem mă şi

întinsese pe masă ca să-mi facă cezariană. Le-am spus la toţi că vreau să nasc normal şi am fugit de acolo. Toţi mi-au zis că sunt nebună. I-am lăsat vorbind singuri şi am plecat de acolo. În cele din urmă, m-am dus la alt doctor şi am năs-cut normal. Mi-am văzut copilul doar câteva minute după naştere, apoi l-a luat familia aceea care voia să-l înfieze. Acele câteva clipe mi-au fost de ajuns; am simţit că nu mai pot trăi fără el. După lege, trebuia să am timp de gândire o săptă-mână, în care aveam dreptul să mă răzgândesc şi să-mi iau copilul înapoi. Dar acea familie mi-a dat timp de gândire doar trei zile, zicându-mi că după aceea nu mai am drepturi asupra copilului. A doua zi am luat avionul şi am venit la Tesalo-nic, dar nu puteam accepta ideea că trebuie să mă despart de copil pentru totdeauna. Eram ca nebu-nă. După ce am coborât din avion, am luat primul avion care mergea înapoi la Atena. Când am ajuns, m-am dus direct la familia căreia îi dădusem copilul. Fără prea multe cuvinte, mi-am luat copilul în braţe şi i-am lăsat fără grai. Când am ajuns acasă la părinţi, a început calvarul. Tata nu a fost de acord cu ideea de a rămâne cu copilul acasă şi m-a trimis la oamenii care voiau să-l înfieze. Atunci, ca să-l mai îmbu-nez, i-am zis că am pe altcineva la Tesalonic care vrea să-l înfieze. Fără să mai aştepte alte cuvinte, mi-a zis să urc cu copilul în maşină şi să mergem la omul acela. Nu mai ştiam ce să fac; mă rugam, plângeam.

Când am trecut pe lângă o biserică, l-am rugat să oprească puţin. Am luat copilul în braţe şi m-am dus la icoana Maicii Domnului, şi, înge-nunchind, i-am zis: «Preasfânta mea, ţie îţi dăru-iesc acest copilaş. Tu ştii că nu pot trăi fără el. Te rog să ai grijă de el şi să întorci inima tatălui meu ca să nu-l alunge».

Apoi am pus copilul în faţa sfintelor icoane şi m-am rugat mult timp, plângând în hohote. Între timp, tatăl meu se întâlnise cu preotul bise-ricii şi îi povestise tot necazul, iar preotul l-a sfătuit după cum îl luminase pe el Dumnezeu şi Preasfânta Sa Maică.

După vreo oră de plâns, am lut copilul în braţe şi am ieşit afară. Tata mă aştepta şi părea liniştit. Când am ajuns lângă el, mi-a zis: «Ştii ce m-am gândit, Evi, că dacă vrei aşa de mult să păstrezi copilul, eu nu te mai silesc să-l dai».

Atunci am început să plâng de bucurie, am strâns copilul în braţe şi i-am spus tatei să întoarcă maşina şi să mergem acasă. Maica Domnului şi-a făcut datoria şi mi-a ascultat rugăciunea. Mi se părea că merg la rai şi nu la iad, cum aveam impresia cu câteva clipe înainte. Rudele şi cei-lalţi, care au văzut copilul, ştiau de la părinţii mei că mama l-a născut, nu eu”.

În clipele în care Evdochia îmi povestea aceste lucruri minunate, copilul se juca în jurul nostru; avea deja un an. Era un copil frumos şi cuminte, bucuria familiei.

„De când a intrat în casă, a readus viaţa, a continuat

Evdochia. A devenit slăbiciunea bunicului, care la naştere voia să-l alunge. De multe ori îi vedeam jucându-se şi rostogolindu-se pe jos, de credeai că sunt de aceeaşi vârstă". Îmi spunea acest bunic: „Părinte, nu cred că aş putea trăi fără acest copil; el este viaţa mea, el m-a întinerit şi m-a învăţat să trăiesc". Iar bunica îl adoarme întotdeauna cântând Paraclisul Maicii Domnului. La botez a fost numit Panaghioti, care vine de la Panaghia şi înseamnă «Preasfânta». Evdochia şi-a continuat studiile, iar acum este căsătorită şi are al doilea copil.
Iată un model de mamă, care şi-a pus sufle-tul pentru copilul ei.

NA, MAI BATE-O DACĂ POŢI!

Întâmplarea aceasta mi-a povestit-o un tânăr.
Acesta avea un verişor care se căsătorise cu o fată minunată şi foarte înţeleaptă. Se înţelegeau foarte bine şi nimic nu umbrea fericirea lor. Nu-i mai reţin numele, dar să zicem că-l cheamă Nicolae.
Într-una din zile, pe când se afla la serviciu, colegii lui au început să se laude cu faptele lor. Unul zicea: „Eu, când merg acasă, nevasta stă dreaptă înaintea mea". Altul spunea: „Eu, când intru în casă şi mă aşez pe pat, copiii îmi scot încălţările, iar nevasta îmi aduce mâncare, fără a îndrăzni să zică o vorbă, ştiind ce o aşteaptă". Fiecare se lăuda cu aşa-zisele fapte bune.
Auzind, Nicolae a zis: „Măi fraţilor, eu nu vă înţeleg! În casa mea există atâta linişte şi pace, şi de aceea eu nu mă cert niciodată cu nevasta şi nu e nevoie să o ating măcar cu un deget". „S-o crezi tu, i-au răspuns ei râzând. Ia să te duci un pic ameţit şi să faci scandal, să vezi cum îţi pune castronul în cap!".
Continuând discuţia pe tema asta, în cele din urmă, l-au convins să o încerce. Au hotărât să se stropească cu un pic de băutură, ca să miroase, iar apoi s-o facă pe supăratul. Zis şi făcut.
Ajungând acasă, intră şi trânteşte uşa, clăti-nându-se. Fără să zică nimic, se aşează, forţându- se să pară nervos. Mâncarea era caldă, ca de obi-cei, şi aşezată pe masă. El gustă şi împinge far-furia la o parte, lăsând să-i cadă mâna cu zgomot pe masă. Soţia îl priveşte miratăşi, apropiindu-se de el, îi zice cu blândeţe: „Nicule, te rog să-mi spui cine te-a supărat, sau, dacă nu-ţi place mân-carea, îţi fac imediat alta. Hai, linişteşte-te şi spune-mi cu ce pot să te ajut! ia zis ea mângâ-indu-l pe cap".
Atunci el nu a mai rezistat şi a început să zâmbească şi a exclamat: „Na, mai bate-o dacă poţi!" şi, îmbrăţişând-o, i-a povestit toată istoria provocată de colegi.

PE VÂRFUL ATHOSULUI

Odată mi-am luat un sac de dormit şi câteva lucruri şi am plecat să mă liniştesc o săptămână pe vârful Athosului.

Ajungând la Panaghia, care este puţin mai jos de vârf şi unde se află o bise-ricuţă închinată Maicii Domnului, am rămas prima noapte acolo. A doua zi, înainte de amiază, a apărut un grup format dintr-un călugăr, un preot de mir şi patru fii duhovniceşti.
Era primă-vara, după Paşti, şi preotul avea obiceiul să vină în fiecare an şi să aducă Sfânta Lumină de la Ierusalim pe vârful Athosului. Acelaşi lucru se întâmpla şi anul acesta. Am rămas împreună la Panaghia, unde preo-tul săvârşea Sfânta Liturghie în fiecare zi. Mâncarea noastră erau prescurile, pe care le aduseseră ei, şi ceai pe care îl făceau din plantele culese de acolo. Preotul îşi mărturisea ucenicii în fiecare seară, iar dimineaţa îi împărtăşea.
M-am minunat de ascultarea lor! Doi dintre ei aveau acelaşi nume, şi când preotul striga: „Hristo", se repezeau amândoi să-i îndeplinească porunca, neştiind care fusese chemat.
Am urcat şi am stat câteva zile şi pe vârful Athosului, împreună cu ei. Acolo se află o bisericuţă închinată „Schimbării la Faţă a Mântuito-rului". Într-una din seri, ne-am aşezat cu toţii în strănile bisericuţei şi cineva dintre noi a propus să povestim o minune întâmplată cu noi. A înce-put călugărul, care avea 50 de ani petrecuţi în Sfântul Munte.
„Eu, părinţilor şi fraţilor, sunt venit aici de la vârsta de 18 ani. Mi-am petrecut viaţa mai mult în pustie, la chiliuţa mea. Odată, pe când ascul-tam o predică, părintele respectiv spunea că dacă citim acatistul Bunevestiri a Maicii Domnului de douăsprezece ori, ni se va îndeplini orice dorinţă care ne este de folos. Auzind acestea, m-am mi-nunat şi am început să le spun şi oamenilor să citească acest acatist, dar de 40 de ori.
Trece o perioadă de timp, şi, pe când mă aflam la Tesalonic, vine o femeie la mine şi spune că a făcut precum i-am spus, citind acatistul, şi s-a vindecat de cancer; altcuiva i s-a rezolvat rapid o problemă.
Auzind acestea, am rămas pe gânduri. Să vă spun drept: nu citisem niciodată acest acatist; mă ocupam mai mult cu rugăciunea inimii.
În acea seară, ducându-mă acasă, am înce-put şi eu să citesc acatistul Buneivestiri de trei ori, iar apoi m-am culcat. Pe când dormeam, văd în vis că se deschid cerurile şi o văd pe Maica Domnului coborând, înconjurată de slavă. S-a apropiat de mine şi m-a binecuvântat, apoi m-a întrebat de ce am nevoie. I-am arătat capul, zi-când că de multe ori mă doare. Atunci ea m-a privit cu blândeţe şi mi-a zis că de acum nu o să mă mai doară. Apoi a continuat, zicând: «De acum înainte să vorbeşti neîncetat la oameni şi eu nu te voi părăsi». M-a binecuvântat din nou şi s-a înălţat iarăşi la cer, precum venise".
Într-adevăr, pe acest părinte l-am văzut de multe ori vorbindu-le oamenilor şi împărţind gratis broşuri cu acatistul Maicii Domnului.
După ce am vorbit eu, a venit rândul preo-tului. Cu toate că

nu prea dorea să vorbească, la insistenţele noastre ne-a spus câteva lucruri care aveau legătură, după cum reţin, cu darul înainte-vederii.
Acest preot slujea zilnic, de 30 de ani, Sfân-ta Liturghie şi făcea câte o priveghere de toată noaptea pe săptămână. Mai târziu, am fost şi eu la biserica din Tesalonic unde slujea acest părin-te. Toate femeile erau îmbrăcate cuviincios, iar capul îl aveau acoperit. Este preot căsătorit şi are un copil, dar duce o viaţă de monah, căci după naşterea copilului trăieşte în curăţie cu soţia.
După preot a vorbit unul din ucenicii lui, care ne-a povestit: „Nu cu mult timp în urmă mi-am cumpărat două icoane cu Maica Domnului. Una am dăruit-o bisericii unde slujeşte părintele, iar cealaltă am păstrat-o acasă. De multe ori această icoană pe care o am acasă scoate o mireasmă de se umple toată casa. Când m-am căsătorit şi pă-rintele ne-a pus cununiile pe cap, icoana pe care o dăruisem bisericii a scos atâta mireasmă de s-a umplut toată biserica, aducând tuturor bucurie cerească. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori”.
Cu binecuvântarea părintelui, ne-a mai povestit un lucru întâmplat la Ierusalim: „Anul acesta, când am fost la Ierusalim, m-am împăr-tăşit la Mormântul Sfânt. În mâna părintelui am văzut Sfânta Împărtăşanie că era carne şi sânge. În clipa în care am înghiţit-o, am simţit atâta bucurie şi dulceaţă de parcă nu mai eram în trup. Această stare a ţinut trei zile”. Un lucru
înspăi-mântător, dar minunat.
Apoi ne-a vorbit altul, Atanasie: „Eu, zicea el, aveam un fel de mândrie şi niciodată nu mă închinam la sfintele icoane, ci doar făceam sfânta cruce şi le sărutam. Odată, m-am dus în insula Thinos, unde se află o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului zugrăvită de Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca.
Ajungând în faţa acestei minunate icoane, vorbeam în sinea mea cu Maica Domnului: «Tu ştii că eu nu pot să-ţi fac închinăciuni; te rog să mă ajuţi!». Pe când ziceam acestea, am văzut căzând o floare din coroana Maicii Domnului. Atunci m-am aplecat şi am luat-o să o pun la loc. În acel moment, a mai căzut una, şi m-am aplecat din nou să o ridic şi pe aceea. Şi punând-o la loc, a căzut şi a treia. După ce am luat-o, mi-am dat seama că de fapt făcusem trei închinăciuni înain-tea Maicii Domnului. Înţelepţindu-mă din această minune şi văzând cu câtă bunătate m-a mustrat Preasfânta Stăpână, de atunci am început să fac câte trei închinăciuni în faţa icoanei ei”.
Al treilea a spus şi el că, rămânând odată fără bani, s-a rugat la Maica Domnului şi în ziua următoare a primit un CEC de unde nu se aştepta.
Al patrulea cu greu s-a lăsat convins să ne vorbească. Ne povestea despre un om care mer-gea regulat la biserică, participând la sfintele slujbe, dar nu se împărtăşea. La sfârşitul slujbei, când alţii se împărtăşeau, ar fi vrut şi el

să se îm-părtăşească, dar se socotea nevrednic şi păcătos. Stând mai deoparte şi privind la icoana Maicii Domnului a văzut-o vie, iar ea, uitându-se cu blândeţe la el, i-a zis: „De ce nu te împărtă-şeşti?”. „Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic”, a răspuns el. Atunci Stăpâna i-a zis: „Vrednici nu vom fi niciodată, du-te şi te împărtăşeşte...”. Spu-nând acestea, tânărul a început să plângă în hohote şi, aşezându-se într- un colţ, a rămas acolo, continuându-şi pocăinţa.
Am rămas cu toţii în tăcere, fără a mai îndrăzni a zice ceva.

DRAGOSTEA DOAMNEI DESPINA A FOST RĂSPLĂTITĂ

Odată voiam să ajung până la Atena la o mănăstire cu unele probleme personale. L-am sunat pe Hristo (tânărul de mai sus, căruia îi vor-bise Maica Domnului din icoană) şi l-am rugat să caute o maşină ca să mă ducă până acolo. După câteva minute mă sună şi-mi spune: „Ei, părinte, să vezi că Maica Domnului are grijă de noi şi am găsit maşină”. „Cum, s-a rezolvat aşa repede?”. „Când am vorbit cu sfinţia ta, în apropierea mea se afla o doamnă care a auzit convorbirea noastră şi, după ce am închis, m-a întrebat despre ce este vorba. După ce i-am spus, s-a oferit să ne ajute”.
A doua zi ne-am întâlnit cu doamna Despi-na care ne-a dat maşina cu atâta bucurie de parcă i-am fi făcut noi nu ştiu ce mare favoare. Maşina era nouă, având încă numărul de hârtie pe ea. Am mulţumit Maicii Domnului şi am plecat.
După ce am rezolvat problemele, întorcân-du-ne acasă, la o oarecare distanţă înaintea noastră se afla o maşină mare încărcată cu paleţi din lemn, pe care de obicei se aşează saci cu ciment. Un palet a căzut din maşină în mijlocul drumului. Înaintea noastră se mai afla o maşină mică care era mai lată decât a noastră. Şoferul a reuşit să încadreze paletul între roţi şi
să treacă mai departe, dar trecând el, din suflul maşinii, s-a ridicat paletul chiar în faţa noastră. Fiind pe auto-bandă, mergeam cu 120 km/h. Lovitura a fost destul de puternică deoarece ne-a zdruncinat maşina. Ne-am uitat în urmă şi am văzut paletul făcut surcele şi pulverizat în aer. Nu am îndrăznit să mai scoatem nici un cuvânt. Hristo a încetinit şi a tras pe dreapta să vedem pagubele. Mi-o şi imaginam pe doamna Despina, care ne-a dat cu atâta dragoste maşina şi, după cum am aflat mai târziu, pe care nici nu o plătise, deoarece era cumpărată în rate. Ne-am dat jos din maşină şi am rămas uimiţi: maşina nu era nici măcar zgâ-riată! Ne-am făcut amândoi semnul sfintei cruci şi, mulţumind Maicii Domnului, am plecat mai departe, ajungând cu bine la destinaţie.
Doamna Despina fusese căsătorită cu un arab care a lăsat-o cu doi copii şi s-a întors în ţara lui. îmi povestea că de multe ori nu avea ce să mănânce, de aceea, pe la amiază, când vecina sa pregătea masa, se ducea şi ea în vizită, iar aceasta, având un suflet milostiv, o primea de fiecare dată şi o aşeza la masă. „Am petrecut multe zile în lacrimi, spunea ea, dar Maica Dom-nului nu m-a părăsit niciodată. Mi-am găsit şi un serviciu

şi toate lucrurile s-au îndreptat”.

JOCI TARE!

Într-un an, de Sărbătoarea Schimbării la Faţă a Mântuitorului, am urcat pe vârful Atho-sului pentru a participa la privegherea de toată noaptea. Am plecat în ajunul Praznicului şi pe la amiază am ajuns la Panaghia. Printre alţii, am întâlnit acolo şi trei tineri de religie anglicană. Nu mai reţin din ce ţară erau. Prin intermediul unui student român care ştia engleza, am discutat mai mult timp cu ei. Unul dintre aceştia, cu toate că înainte fusese ortodox, devenise un fanatic, având o viclenie care i se citea pe faţă. După mai multe discuţii, i-am întrebat: „Voi credeţi cu ade-vărat că acest munte este Grădina Maicii Dom-nului şi este sub ocrotirea ei?”. „Credem, au zis ei în cor, căci de aceea am şi venit să-l vizităm”. „Bine, am zis eu, dar atunci nu v-aţi întrebat de ce nu este nici un anglican în acest sfânt munte sau vreunul de altă credinţă şi de ce sunt numai ortodocşi?”. Doi dintre ei m-au privit fără să mai scoată nici un cuvânt, iar cel apostat a zis: „Joci tare, aici m-ai biruit şi nu ştiu ce să-ţi răspund”.

După câteva clipe au început alte discuţii, cum fac şi sectarii. Atunci le-am zis: „Uite, peste puţin vom urca pe vârful Athosului la priveghere. Hai să ne rugăm cu toţii la Maica Domnului să facă un semn sau să arate vreo minune, ca să cunoaştem care este credinţa adevărată. Avem toată noaptea la dispoziţie şi eu cred că Maica Domnului ne va asculta rugăciunile”. Auzind acestea, i-am văzut că s-au schimbat la faţă şi au început să bată în retragere şi să motiveze diferi-te lucruri. Intrase un fel de frică în ei. Abia i-am convins să accepte.

După ce am ajuns sus, pe vârf, nu i-am mai văzut şi mi-a zis cineva că s-au dus şi s-au culcat după nişte stânci, iar a doua zi dimineaţa au ple-cat înainte de a se termina slujba şi nu am mai dat ochii cu ei. Atunci mi-am dat seama în câtă nesiguranţă şi înşelare trăiesc ei, încât le era frică ca nu cumva să se facă vreun semn şi să li se vă-dească rătăcirea. Bunul Dumnezeu să-i miluiască!

TE VEI FACE BINE

Anul acesta de Buna Vestire, cu ajutorul Maicii Domului, am fost la hramul unei mănăstiri din zona Halkidiki. După slujbă, stareţul ne-a spus câteva cuvinte de folos, printre care şi următoarea minune care s-a petrecut cu câteva luni înainte. În Cipru se afla un om care avea o paralizie de la mijloc în jos. Era purtat numai în cărucior.

A fost în Anglia la cel mai bun spital, unde se operase, dar peste tot acelaşi rezultat; medicii nu i-au dat nici o şansă, spunând că va rămâne aşa toată viaţa. Nemaiavând nici o speranţă de nică-ieri, a început să se roage împreună cu familia la Sfântul Apostol Andrei, iar noaptea, în vis, i s-a arătat Sfântul Apostol Varnava şi i-a zis: „Mâine să mergi la moaştele mele care se află în mănăs-tirea din apropierea

ţărmului mării şi să-l rogi pe preotul de acolo să-ţi citească o rugăciune şi te vei face bine”.
Sculându-se a doua zi, a cerut să fie dus acolo. Şi ajungând, s-a închinat la moaştele Sfântului Apostol, iar când a început preotul rugăciu-nea, a simţit că picioarele prind viaţă, şi până ce preotul a terminat rugăciunea s-a ridicat cu totul sănătos pe picioarele lui. Unii care nu credeau au dat telefon în Anglia la doctorul care l-a operat şi l-au întrebat dacă omul respectiv mai are şansa de a se vindeca. Răspunsul doctorului a fost că din păcate aşa va rămâne toată viaţa. Atunci i-au spus şi lui despre minunea care s-a făcut cu acel om.
MINUNEA MAICII DOMNULUI
Această minune preaslăvită a Maicii Dom-nului s-a întâmplat în luna decembrie 2004. Pentru prima dată am auzit-o de la un călugăr grec, pe care l-am luat cu maşina, iar după câteva zile mi-a dat-o cineva scrisă, după cum o primise de la Ierusalim, de la Mănăstirea Păstorilor „Slavă întru cei de sus” din Bethleem.
Un tânăr din Arabia Saudită era căsătorit cu o tânără de origine musulmană, bogată, dar care nu putea avea copii. Cu toate că aveau foarte mulţi bani şi au fost pe la diferiţi medici, nu au reuşit nimic. Părinţii lui îl sfătuiau să-şi ia a doua soţie şi să o păstreze şi pe prima, căci legea lor le permite să aibă până la patru femei. El, însă, obosit şi mâhnit, şi-a luat soţia şi a plecat să facă o călătorie în Siria.
Acolo a închiriat o limuzină cu tot cu şofer, să-i ducă pe la toate locurile frumoase din Siria. Şoferul o observat o întristare şi o durere pe chi-purile lor. După ce s-au cunoscut mai bine, a intrat în vorbă cu ei, a prins curaj şi i-a întrebat de ce nu sunt mulţumiţi. Avea impresia că este vinovat cu ceva sau nu le place maşina. Atunci soţii i-au explicat pricina întristării lor: că nu pot să aibă copii. Auzind acestea, şoferul le-a zis că aici, în Siria, creştinii ortodocşi au o mănăstire a Maicii Domnului numită Sidonoghia - care în arabă în-seamnă Stăpână, Doamnă - unde multe familii fără copii şi-au aflat mângâierea la icoana ei fă-cătoare de minuni.
Entuziasmaţi, i-au cerut şoferului să-i ducă şi pe ei la Sidonoghia, la Stăpâna creştinilor, şi sau înţeles că, dacă vor dobândi un copil, vor reveni şi vor plăti şoferului 20.000 de dolari, iar mănăstirii 80.000. Şoferul le-a mai spus că acolo la mănăstire le vor da să mănânce o bucăţică de fitil de la candela icoanei şi atunci Maria creşti-nilor le va împlini cererea lor.
S-au dus la mănăstire, au făcut ce trebuia şi s-au întors în ţara lor. Femeia a rămas însărcina
tă, iar la timpul cuvenit a născut un băiat sănătos şi frumos. Văzând această minune a Maicii Domnului, musulmanul s-a hotărât imediat să-şi împlinească făgăduinţa pe care o făcuse.

A dat telefon şoferu-lui care-i plimbase să vină să-l ia de la aeroportul din Damasc. Însă şoferul, fiind îndemnat de cel viclean, a mai luat cu el alte două persoane cu scopul de a-l ucide ca să-i ia toţi banii. Luându-l de la aeroport, musulmanul, de bucurie, a dat câte 10.000 de dolari şi la prietenii şoferului.
Plecând înspre mănăstire şi ajungând într-o zonă mai pustie, au oprit maşina şi l-au omorât pe tânăr, tăindu-i capul, mâinile şi picioarele. După ce l-au prădat de bani, l-au pus în portbagaj cu scopul de a-l arunca într-un loc prăpăstios. Ajungând într-o zonă centrală, li s-a oprit maşina, nemaiputând să o pornească. În momen-tul acela, cineva a trecut cu maşina pe acolo şi, oprind, s-a oferit să-i ajute. Ei au spus că nu au nevoie, dar cel care trecea a văzut că picura sânge din portbagajul maşinii. Acesta plecând a anunţat poliţia, care, ajungând la faţa locului, le-a porun-cit să deschidă portbagajul, şi, mare minune: mu-sulmanul s-a ridicat viu, fiind plin de sânge şi a zis că tocmai atunci Maica Domnului i-a terminat de cusut gâtul la loc, fiind chiar la ultima împun-sătură. Cei trei, când l-au văzut viu, au înlemnit pe loc şi au început să strige: „Noi, noi te-am tăiat bucăţi, tu cum eşti viu? Nu se poate, nu putem să credem că eşti întreg!”.
Poliţia, luându-i pe cei trei, i-a dus la închi-soare, iar musulmanul a fost dus la cei mai buni medici pentru încredinţare şi confirmare. Medicii au constatat că într-adevăr este proaspăt cusut, iar poliţiştii depunând mărturie, au recunoscut cu toţii că este o mare minune a Maicii Domnului.
Musulmanul şi-a sunat soţia să vină împreu-nă cu copilul în Siria, apoi au mers cu toţii la Mănăstirea Maicii Domnului Sidonoghia şi în loc de 80.000 de dolari promişi, a dăruit 800.000 de dolari şi s-a botezat împreună cu toată familia sa. Această minune i-a pus mult pe gânduri pe musulmani, deoarece a fost difuzată în presă, la radio, la televiziune şi pe internet. Maica Dom-nului să-i lumineze şi să-i aducă la adevărata credinţă.

SE VA ÎNTÂMPLA CEVA

În toamna anului 2000 un grup de călugări români s-au dus să se închine la Mănăstirea Sfântului Ierarh Nicolae din Andros. Stareţul i-a pri-mit cu multă căldură şi dragoste, propunându-le să rămână acolo peste noapte.
Pe peretele bisericii este pictată o icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni. Când au mers românii să se închine, au văzut icoana Maicii Domnului plângând foarte tare; îi curgeau lacrimile Preasfintei Stăpâne de parcă ar fi fost vie. Atunci, înspăimântaţi, l-au întrebat pe stareţ de ce plânge Maica Domnului aşa de tare. Vă-zând-o şi el plângând aşa, a zis că se va întâmpla ceva rău, un necaz sau o catastrofă. Şi, într-ade-văr, a doua zi s-a anunţat că în noaptea aceea s-a scufundat o corabie dimpreună cu toţi oamenii.

Vedeţi, fraţii mei, cum plânge Maica Dom-nului pentru noi, iar nouă nici nu ne pasă şi nu ne oprim de la faptele cele rele?

NU-ŢI FIE FRICĂ, O SĂ FIE BINE

Această minune a fost povestită de un mari-nar din Galaţi cu care s-a petrecut minunea.

Lucra pe un petrolier. Descărcând odată petrolul pe care-l aduseseră, a primit ordin de la căpitan să sudeze câteva fisuri pe care le suferise cazanul în care fusese petrolul. Atunci el a refu-zat, spunând că nu poate face acest lucru, atâta timp cât cazanul nu este aerisit şi mai are reziduri de petrol, deoarece s-ar putea să explodeze. Căpi-tanul, nebăgându-l în seamă, a dat ordin altor doi muncitori să sudeze.

Marinarul s-a apucat de altă treabă, undeva deasupra cazanului.

În momentul în care cei doi s-au apucat de sudat, s-a întâmplat exact ceea ce prevăzuse marinarul: cazanul a explodat, cei doi au fost ucişi, iar marinarul a fost aruncat în aer la o înălţime de 30 m. În clipa în care a străbătut aerul, şi-a văzut toată viaţa sa, iar când a ajuns la acea înălţime, a văzut-o pe Maica Domnului cu mâinile ridicate, care i-a zis: „Nu-ţi fie frică, o să fie bine!”.

Căzând înapoi tot pe corabie, s-a ales doar cu câteva coaste rupte, care i s-au vindecat în scurt timp.

Mare este mila Maicii Domnului!

CRESCĂTORIE DE PORCI

În anul 2000 am fost la o mănăstire de maici din România. Acolo am stat de vorbă cu duhovnicul mănăstirii. Printre altele ne-a spus că nu cu mult timp în urmă, un patron a cumpărat terenul din apropierea mănăstirii. Acolo fuseseră grajdu-rile colectivului, iar acum, acela dorea să transforme totul într-o crescătorie de porci.

Obştea mănăstirii şi-a dat seama ce înseam-nă să aibă chiar lângă mănăstire această crescătorie, de aceea l-au rugat pe patron să nu facă lucrul acesta. Au intervenit şi la primărie, dar degeaba, nu a avut nici un rezultat.

Atunci duhovnicul a pus pe toate maicile la post şi rugăciune, ca să rânduiască Bunul Dumnezeu şi Maica Domnului cum este mai bine. La scurt timp, patronul respectiv a murit, nemaipu-tând să facă nimic.

Vedeţi ce înseamnă a te împotrivi lui Dum-nezeu?

MĂI, OMULE, NU TE ATINGE!

Undeva în munţii României se nevoiesc trei călugări la un schit construit recent. Au un tractor cu care îşi fac aprovizionarea, căci locul este greu accesibil.

Într-o zi au chemat un taf care să le tragă doi stejari pe care-i tăiaseră şi să-i ducă la un gater pentru scândură. Pe când treceau prin satul din apropiere, s-a rupt un vârf de la un stejar şi a rămas pe marginea drumului. Părintele care

venea cu tractorul în urma tafului, nu l-a observat. După plecarea lor, un om oarecare din sat, care avea casa nu departe de locul acela, văzând acel stejar, a vrut să-l taie şi să-l ducă acasă. Alt ve-cin, văzându-l, i-a zis: „Măi, omule, nu te atinge de lemnul acela, că aparţine părinţilor de la schit şi o să ai probleme!”. „Lasă-i încolo de popi, că ăştia au de toate”, a zis el supărat.
Apucându-se de treabă, a încercat să taie lemnul, dar de la prima încercare a eşuat, deoa-rece
is-a rupt lanţul de la drujbă. Ducându-se acasă, a adus altă drujbă, dar şi aceasta s-a stri-cat. Pe când se chinuia el acolo, tocmai apăruse un copil de-al lui şi-i zice: „Tată, hai repede acasă că moare mama!”. Întorcându-se acasă, soţia lui era pe moarte. A dus-o de urgenţă la spital şi a internat-o. Vecinul lui, fiind un om de bună credinţă, i-a spus: „Măi, omule, dacă vrei ca toate lucrurile să fie bune şi soţia să se însănătoşească, du-te la părinţii de la schit să-ţi facă câteva rugăciuni”.
Atunci omul a urcat la schit, şi-a cerut iertare de la părinţi, i-au citit câteva rugăciuni şi l-au binecuvântat. Întorcându-se acasă, a doua zi i-a venit şi soţia de la spital, sănătoasă.

MĂNĂSTIREA VLADIMIREŞTI

În toamna anului 2001 am fost în România împreună cu alţi doi monahi. Având unele treburi la Galaţi, ne-am gândit să ne ducem şi până la Mănăstirea Vladimireşti, căci auzisem multe lu-cruri ciudate despre această mănăstire.
Ajungând acolo, am fost primiţi cu o oare-care rezervă, fiind supuşi la tot felul de întrebări. Am fost şi ne-am închinat în biserica mare, după care am fost şi într-un paraclis, în partea de răsă-rit a bisericii. Acolo, în acel paraclis, era aşezat pe jos un nailon mare, iar pe nailon erau căzute foarte multe muşte moarte. Atunci, miraţi, am întrebat-o pe sora care ne conducea care este explicaţia acestor muşte. Ea ne-a spus că nu ştie de unde vin aceste muşte, deoarece geamurile şi uşile sunt închise, că au folosit tot felul de sub-stanţe pentru înlăturarea lor, dar degeaba, după ce mor o parte din ele, apar altele. Aceste muşte se aşezau doar pe chipul Mântuitorului, care este pictat pe bolta paraclisului şi îi mănâncă doar faţa. De chipul altor sfinţi nu se ating.
În momentul acela nu am zis nimic maicii, dar după ce am plecat din mănăstire am cugetat adânc la acel lucru şi mi-am amintit de Sfântul Petru, papa Romei, care L-a văzut pe Mântuitorul cu cămaşa sfâşiată. Întrebându-L cine I-a rupt-o, Mântuitorul i-a răspuns că Arie ereticul cu erezia lui. Atunci mi-am zis că şi aici se întâmplă lu-cruri ciudate, care duc pe mulţi în rătăcire.

VAI MIE, TICĂLOASA!

O fată din Bucureşti s-a urcat în autobuz ca să meargă la serviciu. Trecând pe lângă biserica Sfântului Mare Mucenic Mina, s-a gândit că poa-te ar fi fost bine să coboare din

autobuz să se închine sfântului. Dar acest gând nu a persistat prea mult şi şi-a continuat drumul. La un moment dat, băgând mâna în buzunar, şi-a dat seama că i-a dispărut portofelul. Atunci a început să plângă în tăcere şi să zică în sinea ei: „Aceasta mi s-a întâmplat deoarece nu am coborât să mă închin la biserica sfântului. Vai mie, ticăloasa, aşa îmi tre-buie! Şi gândind la acestea, plângea continuu.
La un moment dat vede un tânăr de lângă ea că-i pune portofelul în mână, o sărută pe obraz şi care a coborât imediat la prima staţie. Acum vărsa lacrimi de bucurie şi-i mulţumea Sfântului Mina.
Dumnezeu, văzând smerenia ei, a înmuiat inima hoţului care i-a dat portofelul înapoi şi a sărutat-o pe obraz, ca semn de respect.
AICI VIN AI MEI!
Mi-a povestit un frate de mănăstire că, odată, ducându-se la Iaşi la Cuvioasa Parascheva, a văzut la uşa bisericii un ţigănaş de vreo 12 ani care cerşea. După ce s-a închinat, s-a aşezat în- tr-un colţ ca să se liniştească şi să se roage. După câteva clipe l-a văzut pe ţigănaş că mergea şi cumpăra mereu lumânări pe care le aprindea. Mai stând el puţin, s-a dus şi a intrat în vorbă cu el şi printre altele a aflat că de cei mai mulţi bani pe care-i primea cumpăra lumânări şi numai de pu-ţini îşi cumpăra mâncare.
După mai multe discuţii, ţigănaşul a prins drag de fratele acesta şi l-a rugat să-l ia şi pe el la mănăstire să se facă monah. Având o clipă de ezitare, pe urmă s-a hotărât să-l ia, iar după ce a cumpărat bilete pentru tren, îl vede pe ţigănuş că o ia la fugă şi ocupă un compartiment întreg, apoi s-a aşezat în uşă şi a început să strige: „Aici să nu intre nimeni, că vin ai mei!”. Ia făcut semn fratelui să intre, iar el a rămas în continuare de pază la uşă. Nimeni nu a îndrăznit să intre acolo, ştiind ce înseamnă să ai de-a face cu ţiganii. După ce s-a mai domolit un pic lumea, aşe-zându-se fiecare la locul lui, îl vede pe ţigănuş că iese şi adună câte un bătrân sau câte o bătrână, apoi le zicea: „Intraţi şi staţi aici, până vin ai mei!”. Şi a umplut compartimentul cu oameni bătrâni, fără să mai vină ai lui.
Văzând aceasta, fratele se minuna mult de înţelepciunea copilului şi l-a dus la o altă mănăstire, ştiind că în mănăstirea unde era el, nu-l primea stareţul.
Vedeţi cum, în bunătatea Sa, Dumnezeu le rânduieşte pe toate? Minunate sunt lucrurile Tale, Doamne!
LUA SCUMP ŞI DA IEFTIN
Acelaşi frate mi-a povestit despre o persoa-nă cunoscută lui care făcea milostenie ascunsă. Când îl întreba cineva, ce mai face, cum îi merg afacerile, el răspundea totdeauna: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”.
Mergea la Iaşi şi lua strugurii cu 18.000 lei kg. Venea la Tg. Neamţ şi-i vindea cu 16.000 lei kg. Acesta îi spunea fratelui: „Ei, ce să-i faci! Câştig şi eu două mii la kg, plus drumul,

osteneala; slavă lui Dumnezeu!”.
Aceasta era milostenia lui, lua scump şi vindea ieftin, fără să ştie cineva ce face el. Aşa ştia el să lucreze ca să câştige bunurile cereşti.

CAPUL SFINTEI IPOMONI

Ajungând odată la Atena, împreună cu un părinte, unde aveam ceva treburi, ne-am dus şi până la Mănăstirea Sfântului Patapie, unde se află moaştele sfântului. Mănăstirea se află mai
sus de Lutraki. Ajungând spre seară, am fost pri-miţi să rămânem acolo peste noapte.
Ducându-ne să ne închinăm în biserică, maica de acolo ne-a zis: „Închinaţi-vă la capul Sfintei Ipomoni, să vedem dacă simţiţi ceva”.
Când m-am închinat şi am sărutat sfintele moaşte, le-am simţit fierbinţi de parcă ar fi avut căldură în ele. Atunci maica ne-a zis că în aceeaşi zi a venit o femeie care avea dureri groaznice de cap, dar atingându-se de sfintele moaşte, i-a trecut imediat durerea.
După câteva zile a fost şi o fată românca pe care o cunoşteam şi s-a închinat, simţind şi ea căldura de la capul sfintei, primind multă bucurie în suflet.

SFÂNTUL GLUMEŢ

Un părinte mi-a povestit următoarea minu-ne, care are puţin umor în ea.
Era o fată care dorea să se căsătorească, dar nu-şi găsea partea. Spunându-i bunicii ei, aceasta i-a dat o icoană cu Sfântul Apostol Anania şi i-a zis: „Ia această icoană şi să te rogi 40 de zile la sfântul acesta, dar să ştii că sfântul acesta este cam glumeţ şi mai face câteodată şi unele minuni hazlii”.
Luând fata icoana, s-a dus acasă, a aprins o candelă în faţa icoanei şi s-a pus pe rugăciune şi post. Când s-au împlinit cele 40 de zile, fata fiind supărată că nu i s-a împlinit dorinţa, a zis supă-rată către sfânt: „M-am rugat atâta timp şi nu ai vrut să mă asculţi, de acum nu mai am nevoie de tine!”. Zicând acestea, a luat icoana şi a aruncat-o pe fereastră, fără să se uite unde a căzut. După puţin timp, aude pe cineva bătând la uşă. Când a deschis, a văzut un tânăr cu capul spart şi fiind plin de sânge pe faţă. „Mă iertaţi de deranj, a zis el, dar mi-a căzut această icoană în cap şi văzând că a căzut de la geamul dumneavoastră, v-am adus-o înapoi”.
Atunci fata, cerându-şi iertare, l-a rugat să intre să se spele şi să-i bandajeze rana. După ce l-a îngrijit, l-a întrebat cum îl cheamă şi tânărul a zis că Anania. Fata l-a rugat să treacă şi în ziua ur-mătoare, ca să-i schimbe bandajul. Şi aşa, tre-când tânărul de mai multe ori, s-au împrietenit, iar apoi, după scurt timp, s-au căsătorit.
Sfântul a făcut minunea, dar în felul în care a spus bunica ei.

COPIII BINECUVÂNTAŢI

Cu patru ani în urmă am întâlnit în Bucu-reşti o familie cu cinci copii de care m-am folosit foarte mult duhovniceşte. Mama copiilor este o femeie credincioasă, cu frică de Dumnezeu, fiind cadru medical, iar soţul este un om cu suflet bun, dar mai puţin credincios. Cele două fete mai mari ale familiei, fiind gemene, sunt căsătorite amândouă. Alte două fete şi un băiat, care este cel mai mic copil al familiei, au fost crescuţi în frică de Dumnezeu, deoarece mama era foarte apropiată de Biserică.

Fetiţa cea mai mare a reuşit să atragă la bi-serică aproape pe toţi colegii ei. Îmi spunea că-i pare rău că termină clasa a opta şi nu a reuşit să-i aducă chiar pe toţi la biserică. Această fată face acum Seminarul teologic şi mi-a spus că vrea să intre în monahism. Sora ei mai mică este mai liniştită şi tot timpul cu zâmbetul pe buze. Au un duhovnic bun cu care ţin legătura permanent.

Îmi spunea mama lor că atunci când părin-tele Sofian a trecut la cele veşnice, a mers cu băieţelul, care avea şase ani, aproape de sicriu. Atunci băiatul i-a zis: „Uite, mamă, ce frumos zâmbeşte părintele şi se uită la mine!”. Acest copil este cu totul deosebit. Vedea anumite lucruri pe care numai un om duhovnicesc putea să le distingă. Dacă vreodată se întâmpla să-l doară ceva sau se lovea, că era cam jucăuş, se ducea imediat la racla cu moaştele Sfântului Dimitrie şi se ruga simplu, în felul lui, apoi se întorcea la mama sa spunând că nu-l mai doare nimic, deoarece sfântul l-a făcut bine.

Odată, îi spunea mamei lui: „Dacă merg pe drum ca să mă joc sau să-mi cumpăr ceva şi mă loveşte o maşină şi mor, o să mă duc în iad, că m-a aflat moartea în lucrurile lumeşti, iar dacă merg la biserică sau la spovedit şi mă loveşte o maşină şi mor, atunci o să mă duc în rai, deoare-ce făceam aceste lucruri spre slava lui Dumne-zeu”. Îmi mai spunea mama lui că de multe ori îşi punea mâinile pe cap şi se văieta, gândindu-se ca nu cumva să-l prindă moartea în lucrurile lumeşti.

M-am minunat de gândirea acestui copil la vârsta de numai şase ani. Oare, noi cei mari cu anii, ne punem totdeauna în faţă problema mân-tuirii sufletului sau suntem nepăsători?

PĂRINTELE IULIAN, DUHOVNICUL

Odată a venit în vizită la chilia noastră un duhovnic de la Mitropolia din Veria. Aflând că bisericuţa noastră este închinată Sfântului Mare Mucenic Artemie, mi-a zis că o să-mi dea câteva părticele din moaştele sfântului, pe care, de altfel, le-a şi adus.

După ce a vizitat schitul nostru, am fost împreună la Schitul românesc Prodromul, unde neam închinat la icoana Maicii Domnului Pro-dromiţa, care s-a pictat singură. Când am plecat, în apropierea schitului l-am întâlnit pe părintele Iulian, duhovnicul. Atunci preotul de la Mitropo-lie a luat binecuvântare şi i-a cerut câteva sfaturi părintelui Iulian. Deoarece părintele nu ştia gre-ceşte, i-am tradus eu. Printre

altele, l-a întrebat cum să procedeze cu oamenii care vin la mărtu-risire, dar nu se pocăiesc. „Le-am dat canon, am încercat în toate chipurile, dar degeaba, şi atunci le-am spus să se ducă la alt duhovnic, că eu nu pot să-i mai mărturisesc”.
Părintele Iulian i-a zis: „Nu trebuie procedat aşa. Dacă tu îl alungi, altul îl alungă, atunci ce se va întâmpla cu el? Va deznădăjdui şi se va duce la sectari sau în altă parte. Cu oameni ca aceştia trebuie avută multă răbdare, oricât de greu ar fi; nu trebuie alungaţi, ci ajutaţi prin sfânta rugăciu-ne. Chiar dacă sunt mai neputincioşi, Dumnezeu văzând răbdarea şi dragostea duhovnicului, îi va întoarce la credinţă şi îi va mântui”.
Atunci duhovnicul de la Mitropolie a zis: „Nimeni nu mi-a dat un asemenea sfat şi a înce-put să mă mustre conştiinţa pentru persoanele pe care le-am alungat de la spovedit, căci, într-adevăr, mulţi au plecat din biserică. Vai mie, ce am făcut!”.
Mulţumind părintelui, am plecat în drumul nostru. Pe cale, duhovnicul îmi repeta mereu ce mult s-a folosit de părintele Iulian şi de sfaturile sale.
MINUNATA VEDENIE
Pe 5 decembrie 1902, după împărtăşirea cu Sfintele Taine, o soră din Mănăstirea Vovidenii- lor din Tihnin, gubernia Novgorodului, cu nume-le Tecla, a dormit peste 20 de ore (de la 9.30 di-mineaţa, până la ora 6 a doua zi).
Venind de la biserică, de la Sfânta Liturghie, a simţit o slăbiciune şi, lucru ciudat, de-abia s-a descălţat la un picior, că a şi adormit şi a început a suspina şi a se văieta straşnic. Din ochi îi curgeau lacrimi şi tot trupul îi tremura puternic, ca de o spaimă mare. Uneori parcă era moartă, abia simţindu-se suflarea ei şi toată faţa îi era scăldată în sudoare. Multe călugăriţe veneau să se uite la dânsa şi gândeau că nu va mai trăi până dimineaţa.
La ora 23 a fost chemat doctorul, care a constatat că pulsul era normal, dar de trezit nu a putut să o trezească. A încercat să-i ridice pleoa-pele, dar nu se ridicau, iar gura îi era încleştată. Iau dat să miroase spirt, dar nu se vedea nici un semn de trezire, aşa că au lăsat-o până când sa trezit ea singură.
De la ora 15 până la ora 18 s-a luminat la faţă şi surâdea mereu, şi chiar dacă mai suspina se vedea că era din cauza bucuriei, nu a fricii. În cursul acestor trei ore, ea a zis tare de trei ori „Doamne!”, dar tot surâzând. Pe urmă a mişcat mâinile ca şi cum s-ar fi străduit să prindă ceva şi a zis tare: „Tu, Împărătească cereasc!”. După aceea a stat culcată şi tot zâmbea şi a zis încă o dată „Doamne!” şi s-a trezit.
Sora aceasta trăieşte în mănăstire de la 17 ani. Mai că nici nu ştie carte. Citeşte cu greu Psaltirea şi în toate zilele face ascultările mănăs-tirii, având o viaţă tare bună. La muncă osârd-nică, blândă, smerită. Cu un cuvânt, trăieşte în frica lui Dumnezeu. Acum are 33 de ani. Câţiva ani a trăit pe

lângă Maica Stareţă care era bolna-vă, îngrijind-o cu dragoste şi slujindu-
ifără vi-cleşug. La început vorbea incorect, pentru că era din gubernia Oloţkaia şi în satul lor se vorbea un dialect deosebit. De soarta drepţilor şi păcătoşilor are puţină înţelegere, aşa că nu putea fi înşelată cu vreo nălucire [autoînchipuire - n.tr.]
Ea a povestit următoarele:
„Când am adormit, văd că vine la mine sora mea de sânge, Pelaghia, care a murit de oftică acum 13 ani, la vârsta de 16 ani. Pelaghia avea coroană pe cap şi straiele albe şi mi-a zis zâmbind: «Haide cu mine», iar eu m-am dus cu dânsa.
Am mers împreună pe un deal drept şi am ajuns la un loc foarte întunecos, greu de descris. Pe ambele părţi erau prăpăstii. Într-una din ele cădeau călugări, iar din cealaltă ieşeau. Aici sora mea s-a făcut nevăzută şi au venit la mine doi tineri luminaţi. Erau aşa de frumoşi, cum la noi nu erau. Ei mi-au zis: «Haide». Iar eu am între-bat: «De ce călugării aceştia cad în groapă?». Ti-nerii mi-au răspuns: «Pentru viaţa lor cea cu ne-luare aminte din mănăstire. Ei cad şi iar se ridică şi se vor mântui numai cu boală şi durere». Unul din tineri s-a făcut nevăzut, iar celălalt a mers cu mine şi mi-a zis: «Priveghează (roagă-te - n.tr.), fă-ţi cruce şi hai cu mine». M-a apucat de mână şi am pornit.
Locul era întunecos şi îngust şi el mergea tare grabnic, încât eu de-abia îl urmam. Îndată au
venit straşnicii (diavolii). În mâini ţineau o hârtie mare scrisă cu litere mari şi au adus-o în faţa ochilor mei şi am văzut scrise toate păcatele mele din copilărie. În timpul acesta a venit celălalt tânăr şi am văzut la el aripi. Am priceput că acela a fost îngerul păzitor. El a zis cu glas aspru: «Nu îndrăzniţi a înfricoşa astăzi acest suflet. E împăr-tăşit şi nu vă arătaţi înaintea noastră!». Atunci am văzut că hârtia s-a făcut cu desăvârşire cura-tă, păcatele mele toate s-au şters şi straşnicii au fugit. Atunci m-am dus cu tânărul cel dintâi îna-inte, iar îngerul păzitor sa făcut nevăzut.
Calea era foarte îngustă, încât eu mergeam cu greu, pe o coastă, cu cel ce mă ducea. Urcam pe o scară întunecoasă pe care straşnicii chiar dacă se arătau, nu mă puteau prinde. Am ajuns apoi cu tânărul la trei cuptoare mari cu foc, unde straşnicii alergau cu cârlige. În cuptor, pe piros-tii, erau parcă nişte lemne care ardeau, dar straş-nicii le scoteau ca pe nişte tăciuni şi le băteau cu ciocanul. Îndată din tăciune se făcea om şi cu un răcnet foarte mare era aruncat iar în cuptor. Aici eu m-am înfricoşat foarte tare şi mă temeam că şi eu voi cădea tot acolo, dar tânărul a zâmbit şi mi-a zis: «Fă-ţi cruce şi haide înainte!». După ce am plecat, l-am întrebat: «De ce oamenii aceia sunt puşi în cuptoare cu văpaie?». Tânărul mi-a răs-puns: «Aici au căzut toţi creştinii care numai cu numele erau creştini, iar lucrurile lor erau necu-

viincioase: nu cinsteau sărbătorile, se înjurau cu cuvinte urâte, se îmbătau dis-de-dimineaţă. Pri- veghează, fă-ţi cruce şi haide cu mine». Şi m-am dus înainte.
Apoi am sosit la un loc foarte îngust. Aici erau două scări înalte cu foarte mulţi diavoli pe dânsele. De o parte a scărilor era o prăpastie, iar de cealaltă era un cazan cu smoală clocotită. În cazanul acesta au azvârlit un om care tare se văieta, iar împrejurul cazanului era mulţi oameni. Eu am întrebat pe tânăr: «De ce îi azvârle în cazan pe aceşti oameni?». El mi-a răspuns: «Pen-tru ţinerea de minte a răului şi pentru trufie, iar în prăpastie cad pentru clevetire şi osândire».
Mergând tot pe acea cale îngustă am sosit la o groapă care nu avea pod peste ea, iar din groapă se auzeau răcnete şi vaiete groaznice. Apoi am intrat într-însa şi am văzut mulţime de oameni. Unii erau îmbrăcaţi foarte rău, alţii erau cu totul goi. Ei şedeau cu spatele unul la altul şi nu se vedeau. Îndată parcă locul acela s-a clătinat, a clocotit şi eu l-am întrebat pe tânăr: «De ce aceasta?». Tânărul mi-a răspuns: «Acum aici a venit un suflet păcătos». Şi la întrebarea mea de ce oamenii aceia nu se vedeau unii pe alţii, tână-rul mi-a răspuns: «Aceşti oameni trăiau pe pă-mânt fără grijă, erau indiferenţi faţă de cei din jurul lor. Acum lor nu le este pomenire, de aceea nu văd nici mângâiere. Cu pomenire (la Sfânta Liturghie - n.tr.) i-ar putea răscumpăra, dar n-ar cine-i pomeni».
Ieşind din locul acela am mers iarăşi pe o cale îngustă şi încă departe fiind, am auzit ţipete şi văicăreli. Apoi am sosit la o altă vale unde era multă lume. Toţi şedeau cu capetele plecate pe piept. Aici tânărul m-a lăsat pe mine şi eu tare m-am înfricoşat când am văzut straşnicii ce au început să mă sperie. Ei voiau să mă apuce cu cârligele lor lungi şi să mă pună pe cântarul care era în mijlocul acelui loc şi pe care se cântăreau faptele cele bune şi cele rele. Eu m-am speriat tare şi toată m-am înfricoşat şi m-am cutremurat. Îndată am văzut că a venit îngerul păzitor şi mi-a adus băsmăluţa pe care am dat-o odată la un sărac. A azvârlit-o pe cântar şi a tras toate faptele mele cele rele. Eu m-am bucurat şi am ieşit din locul acela. Îngerul meu păzitor s-a făcut nevăzut şi a venit iar tânărul şi am mers mai departe. El mergea prea repede, încât eu nu reuşeam să-l urmez şi nu mai puteam de osteneală. Tânărul mă îmbărbăta şi zicea: «Fă-ţi cruce şi priveghează». Eu făceam cruce şi mergeam cu uşurinţă. Aşa am ajuns la un loc lângă care se simţea miros greu şi se auzeau vaiete. În acel loc am vă
zut o femeie care şedea în mijloc. Hainele ei erau toate pline de sânge, de asemenea şi capul. Împre-jurul gâtului era un şarpe ce avea gura înfiptă în buzele ei şi cu coada o plesnea peste urechi. Alt şarpe mare era încolăcit în jurul picioarelor şi cu gura ajungea la pieptul ei şi se înfingea în sânul ei. Ea mă chema cu mâna şi mă ruga să o ajut. Lângă

dânsa era parcă un berbec, dar cu faţă de om, care m-a înfruntat foarte fioros. Eu am înce-put a-l ruga pe însoţitorul meu să nu mă lase pe mine şi am ieşit împreună din acel loc. L-am în-trebat: «De ce pătimeşte femeia aceasta?». Mi-a răspuns: «Această curvă s-a predat pe sine toată poftelor sale şi aici primeşte plata pentru toate lucrurile ei».
Mergând mai departe, am ajuns la un locaş foarte mare şi înalt. Mai jos de acest locaş era o prăpastie mare cu vâlvătaie. În mijlocul locaşului era un stâlp învăluit de şerpi. Pe stâlpul acesta erau parcă întărite poliţe (console) ce se clătinau şi mulţi oameni erau pe poliţele acelea. Toţi erau foarte groaznici la vedere, iar straşnicii îi arun-cau pe aceşti oameni în prăpastie. Diavolii ru-peau hainele de pe ei şi îi trăgeau cu cârlige în prăpastia fără fund, unde era o aşa putoare că mă înăbuşea. Eu mă temeam foarte că şi pe mine mă vor arunca acolo. Şerpii îşi deschideau gurile la mine şi voiau să mă înghită, iar un şarpe avea trei capete. Eu am întrebat: «Pentru ce păcate păti-meşte acest norod?». Tânărul a răspuns: «Pentru păcatele sodomiţilor».
Pe urmă, tânărul m-a dus la nişte porţi de sticlă prin despărţitura cărora am văzut un loc în mijlocul căruia erau mese aşternute. Pe mese erau samovare ce fierbeau. Pe farfurii erau şoareci, broaşte şi diferite spurcăciuni. Lângă mese erau mulţi oameni şi mulţi dintre ei săreau în foc şi toţi răcneau, parcă cereau ceva. Însă straşnicii îi opreau cu apă fierbinte din samovare. Tânărul, l-a întrebarea mea, a răspuns: «Ei nu cinsteau sărbătorile. Dimineaţa, în timpul Sfintei Litur-ghii, ei mâncau, beau şi se îmbătau». Nu departe de norodul acesta, alţii săreau în foc şi când se opreau, straşnicii îi sileau să sară iar. «Aceasta pentru că în timpul slujbei se ocupau cu fel de fel de jocuri», a zis tânărul. Lângă acest locaş am văzut o femeie care mergea şi scrâşnea cu dinţii. În gură avea otravă şi se chinuia ba să o scuipe, ba să o înghită, dar nu putea. Tânărul a zis că pătimeşte pentru mâncarea cea de frupt din timpul postului.
Aici am intrat într-un alt locaş, nu prea mare, unde erau câţiva oameni spânzuraţi de mijlocul pântecelui şi de limbă. Ei se văietau tare, iar eu m-am înfricoşat foarte şi l-am întrebat pe tânăr: «De ce aceştia sunt spânzuraţi aşa?». «Aceşti oameni sunt cumetri, trăiau rău. Au avut împreunare trupească între dânşii».
Pe urmă am mers iar pe o cale întunecoasă şi strâmtă şi am ajuns la un loc în mijlocul căruia era un om cu lanţuri înroşite în foc băgate în urechi, lanţ ce avea capetele prinse de doi pereţi. Altul avea limba scoasă şi straşnicii o tăiau cu un cuţit ştirb de foc. La al treilea îi ieşeau flăcări din urechi. «De ce aşa chin?», am întrebat eu. «Pri-mul şedea în biserică cu neluare aminte, nu asculta cântarea şi citirea, ci îşi întorcea capul, iar acum e prins cu lanţuri. Celălalt vorbea în bi-serică şi de aceea îi taie limba. Al treilea asculta cleveteala şi o spunea la alţii, de aceea îi ies

flăcări pe urechi».
Din acest loc am ajuns apoi la o fântână de gheaţă la care şedea o femeie şi vărsa apa cu găleata în amândouă părţile. «Ce făcea femeia aceea?», am întrebat. «Făcea nedreptate. Vindea lapte, dar punea în el apă, de aceea acum e pusă să despartă laptele de apă», a răspuns tânărul.
Apoi am pornit pe o cale întunecoasă şi îngustă, iar tânărul parcă zbura, aşa de repede mergea. Şi fiindcă mă trăgea de mână, i-am spus că nu pot merge aşa de repede, dar el a zis: «Pri-veghează, fă-ţi cruce şi mergi». Apoi am simţit că ne suim pe o scară. Îndată, la
picioarele noas-tre a căzut un om şi s-a dus în adâncimea de sub scară, iar straşnici au venit din nou şi eu m-am speriat tare rău. Când am trecut scara, l-am între-bat pe însoţitorul meu de ce l-au aruncat pe omul acela în adânc. «Acest om a trecut toate vămile, dar pe aceasta nu a trecut-o, pentru că a fost aspru şi nemilostiv».
După aceasta, abia mă ţineam după tânăr, aşa de repede mergea, şi îndată am auzit un vuiet şi am văzut înaintea mea flăcări. Aici tânărul s-a făcut nevăzut de mine şi eu m-am aflat lângă o râpă de foc în care apa tare mă învăluia, dar nu ca şi cum ar fi mişcată de vânt, ci nu ştiu cum se învârtea, într-un chip deosebit. În râpa aceea era foarte multă lume, iar peste râpă erau întinse două nuiele subţiri şi l-am văzut pe însoţitorul meu de cealaltă parte a râpei. El mi-a zis: «Treci încoace», dar eu i-am spus că mă tem să nu cad în râpă şi nu pot merge. «Mergi, nu te teme, doar mă cunoşti». «Nu te cunosc, la noi nu sunt aşa ca tine», am răspuns eu. El îmi zice iar: «Tu mă cunoşti. Din tinereţe mă iubeşti şi te rogi mie şi eu te-am adus pe tine în aceste locaşuri». «Nu, eu nu te ştiu pe tine», i-am răspuns iarăşi. «Eu sunt Marele Mucenic Gheorghe», mi-a răspuns el, apropiindu-se de mine. Demonii mă alungau, zi-când că nimeni nu va trece de acea râpă. Sfântul Gheorghe m-a luat de mână şi m-a trecut peste râ-pă, iar îngerul a zburat. De amândouă părţile s-au făcut pereţi şi nu vedeam râpa, aşa încât, fără frică, mergeam cu Marele Mucenic Gheorghe.
În râpă erau mulţi oameni care se străduiau să iasă, dar iar se afundau şi ziceau: «Amar nouă, amar nouă!». În râpă am văzut un ţăran cunoscut mie, din satul nostru, care striga: «Ce cauţi aici? Pleacă! Nu vei suferi nici o scânteie din focul acesta!». «Aici vor fi toţi sinucigaşii şi creştinii care numai se numesc creştini, dar fac lucruri necreştineşti; toţi aceia vor fi în râpa aceasta, mai jos decât necredincioşi. E greu, e foarte greu, trebuie multe lacrimi şi rugăciuni pentru această slobozire».
Noi tot mergeam pe mal. Norod în râpă era tot mai puţin şi mai puţin. La urmă am venit pe un pod şi am trecut pe dânsul. Îndată am dat de zăpadă mare, spulberată de vânt şi mergeam foarte greu. Abia scoteam picioarele. Era foarte frig, aşa de frig, că simţeam toate mădularele mele că se răcesc. Atunci

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe mi-a zis: «Priveghează şi fă-ţi cruce».
Am venit apoi la un câmp mare acoperit cu gheaţă foarte groasă şi era mare viscol. Aici Sfântul Gheorghe s-a făcut nevăzut de la mine şi am văzut călugări pe care i-am cunoscut după haine. Aveau părul răvăşit şi tremurau. Dinţii le clănţăneau de frig. Mie mi s-a făcut milă de dânşii şi mă întrebam de ce au căzut călugării aceia aici. Nevăzând pe Sfântul Gheorghe, m-am spăimântat. Mă gândeam că şi eu voi rămâne aici, dar iată am simţit un val de căldură şi îndată am văzut lângă mine pe Sfântul Gheorghe, care mi-a zis: «Aceşti călugări au trăit în mănăstire (purtând veşmântul Împărătesei cereşti), dar vie-ţuiau fără grijă. Ascultarea o făceau cu nebăgare de seamă şi la masă cârteau. Acolo pe pământ ei băteau mult cu limba, iar aici Dumnezeu i-a pus să bată cu dinţii. Însă pentru rugăciunile Împără-tesei cereşti, ei sunt izbăviţi de focul cel veşnic».
De la acest câmp, noi am mers mai departe şi simţeam că se face tot mai cald şi o lumină neobişnuită se revărsa pe locul unde mergeam. Îndată am văzut un câmp mare, acoperit cu iarbă şi flori. Sfântul Gheorghe a zis: «Acesta este pă-mântul cel făgăduit şi cei blânzi îl vor moşteni». Eu am simţit o aşa de mare veselie şi bucurie, încât am început a râde. Şi cu cât mergeam mai înainte, iarba se făcea mai mare şi florile mai frumoase, iar lumina se făcea ca şi cum ar fi fost de la soare. La mijlocul acestui deal era o bise-rică, iar lângă ea un cerdac mare unde erau multe mantii care se schimbau cu unele albe. Cei care nu erau vrednici se
arătau ca tăciunii de negri, şi eu am văzut pe câţiva aşa, dar nu am cunoscut pe nici unul. Lor nu le este nici muncă, nici foc, dar ei nu-s vrednici ca să fie dezlegaţi de mâini. Ne-am urcat pe scări la tindă şi am auzit o cântare aşa de minunată, încât nu am cuvinte să spun. Cânta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot...» şi «Învie-rea lui Hristos văzând...». În biserică era o aşa frumuseţe că nu-i cu putinţă de povestit. Uşile bisericii erau parcă din mărgăritar şi luceau cu diferite focuri. În biserică erau foarte multe co-loane. Lângă ele şedeau călugăriţe. După lărgi-mea bisericii, ele păreau tare puţintele. Eu am cunoscut unele călugăriţe şi surori ale noastre încă vii, dar Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Te vei întoarce înapoi la marea vieţi. Deci, nu spune nimănui pe cei vii pe care i-ai văzut aici, ca să nu se trufească înştiinţându-se de starea lor. Restul poţi să spui tot».
În biserică era minunat de bine, încât mer-gând, am strigat: «Doamne!». În mijlocul bise-ricii era un munte înalt şi mare, parcă de cristal, ce se revărsa cu felurite flori. Eu am vrut să privesc în sus, dar acolo era aşa de luminat că m-a orbit şi am plecat capul. Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Biserica aceasta e pregătită pentru călugării cei de pe urmă, însă ei vor fi puţini. Nu sunt acum pe pământ învăţători şi povăţuitori şi nu pot mulţi să se mântuiască, de aceea, ce

fericire le-a gătit Domnul!».
Minunându-mă de toate frumuseţile acestea, am putut zice numai: «Doamne, Doamne!». Îndată Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Priveşte, priveşte! Iată, vine Împărăteasa cerurilor!». Eu am privit şi am văzut o preaslăvită Femeie cu nespusă fru-museţe, cu coroană şi îmbrăcată în porfiră. Ea se pogora din văzduh şi aproape, aproape a venit lângă mine, aşa încât am vrut să o apuc cu amân-două mâinile şi am strigat: «O, Împărătească, tu, cerească!». Ea, surâzând, mia făcut cruce de trei ori şi a zis: «Sfinte Gheorghe, întoarce acest su-flet înapoi». Ne-am închinat ei, în timp ce se înălţa. Atunci Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Roa-gă-te ei, roagă-te pururea. Ea este Apărătoarea tuturor creştinilor. Ziua şi noaptea ea se roagă înaintea Fiului şi Dumnezeului ei. Dar îndeosebi se roagă pentru călugări, ca să nu fie ruşinat veşmântul ei, pe care călugării îl poartă».
În biserică pe analog era Evanghelia şi icoa-na Maicii Domnului. Atunci toţi au mers câte doi şi au sărutat Evanghelia şi icoana. Şi eu cu Sfân-tul Gheorghe am făcut la fel.
După ce am ieşit din această biserică, am intrat alături, în altă biserică, mai mică. În mijlo-cul bisericii erau trei mese, iar împrejurul lor stăteau tineri preafrumoşi şi copii ce împleteau cununi din multe şi felurite flori ce se aflau pe aceste mese. Tinerii îi învăţau pe copii să împle-tească cununi şi cântau împreună «Aliluia!». Între aceşti copii am văzut pe nepotul meu care a murit anul acesta. El a surâs văzându-mă, dar n-a venit la mine şi mi-a venit să plâng, fiindcă n-a venit la mine. Aici eu am stat mult şi nu voiam să plec, dar Sfântul Gheorghe m-a luat de mână şi am ieşit din biserică. La întrebarea mea, pentru cine se împletesc aceste cununi, Sfântul Gheor-ghe a răspuns: «Pentru cei drepţi».
Nu departe de această biserică, am văzut trei mănăstiri. Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Aces-tea sunt mănăstirile egumenelor de la Vovide-nie». Când am ajuns la una din mănăstiri, din ea a ieşit egumena noastră, Rafaila, nu demult răpo-sată. Ea s-a întors către mine şi a zis: «Îţi trebuie încă să te trudeşti în mănăstirea ta». Şi m-a întrebat: «Cum mai trăiţi?». Când am vrut să-i spun, mi-a zis: «Eu ştiu. Pe toate le ştiu. Să ajute Dumnezeu maicii Apolinaria. Eu pentru dânsa şi pentru toate surorile mă rog».
Când maica s-a dus de la mine, am venit la o căsuţă frumoasă, la uşa căreia era stareţa Ludmila. Ea mi-a zis bucuroasă: «A, ştiu! Ai venit aici, dar e prea devreme pentru tine, încă nu te
voi lua!». Stareţa m-a dus în chilie unde erau multe icoane şi era tare bine la dânsa. Pe urmă s-a aşezat la masă şi nu ştiu ce scria. Îndată s-a auzit sunetul clopotelor şi stareţa a zis:
«Acum du-te acasă, că eu trebuie să merg la Sfânta Liturghie».
După ce am ieşit de la dânsa, am întâlnit pe maica Polixenia.

Ea s-a bucurat foarte când m-a văzut şi mi-a zis: «Ah, Tecluşa, tu de acum eşti aici!? Dar parcă este devreme pentru tine». M-a îmbrăţişat şi apoi mi-a arătat chilia ei. Aceasta era o căsuţă frumoasă cu un rând de ferestre. Ea a zis: «Eu ştiu tot şi mă rog pentru ucenicele mele şi plâng pentru ele». Când s-a depărtat, am întâlnit pe stareţa mea cea dintâi (mai mare la lăptărie, în ograda vitelor). Ea s-a bucurat şi m-a îmbrăţişat, zicând: «Şi tu, Tecluşa, ai venit aici!?». Eu am întrebat- o pe dânsa: «Maică, parcă dumneavoastră sunteţi moarte. Bine vă este vouă aici?». «Mai înainte nu era prea bine, răspunse ea. Eram împreună cu păcătoşii. Dar surorile, în şase săptămâni, s-au rugat pentru mine şi acum mi-e tare bine».

Ea s-a dus şi am rămas singură în mijlocul câmpului unde Sfântul Gheorghe mi s-a arătat şi am mers înainte împreună. Câmpul se făcea tot mai frumos. Departe se vedeau nişte porţi. Îndată am văzut mergând pe câmp călugări îmbrăcaţi în mantii albe, luminate şi strălucite şi cu cununi de aur şi de argint pe cap. Mergeau şi mulţi preoţi în veşminte de aur, cu cununi pe cap şi cruci în mâini. Într-una din cete am văzut pe preotul nos-tru, care avea viaţă foarte bună. Înaintea călugă-riţelor mergeau egumenele cu toiege în mâini. Am cunoscut multe din surorile cele răposate. Unele rasofore erau în mantii albe cu cununi de aur, altele în mantii albe cu cununi de argint, iar altele purtau în mâini buchete de flori minunate. Toate călugăriţele cunoscute mă salutau şi surâ-deau. O soră mi-a zis: «Tecluşa, şi tu ai venit la noi? Dar nu de tot. Tu te vei întoarce înapoi!».

În fruntea preoţilor mergea episcopul cu mitră, tot în aur, cu cruce în mână, iar în cealaltă ceată am cunoscut pe trei ieromonahi din mănăs-tirea cea mare din Tihnin, dintre care părintele Claudian, cu cruce în mână. Toţi erau veseli şi toţi aveau ca la 30 de ani. Iar mirenii, pe margini, de amândouă părţile, erau aşa de mulţi precum ţânţarii în văzduh. Toţi intrau pe porţi. Îndată lângă mine s-a arătat un bătrân alb în haină lu-minoasă împodobită cu cruci. Eu l-am cunoscut pe dânsul că e Sfântul Nicolae. «Haide, de acum trebuie să te întorci înapoi».

Şi eu m-am dus cu dânsul într-un loc unde n-am văzut pe nimeni, apoi la un câmp ce semăna cu câmpul nostru de fâneaţă. Parcă numai curgerea (panta) râpei de la marginea câmpului era alta şi partea de la răsărit. Aici am văzut călugăriţele şi surorile noastre. Unele cărau iarbă, altele greblau. Ele cântau un psalm frumos. Deodată în văzduh a luminat ceva şi am văzut deasupra locului aceluia o cunună de aur ce se făcea tot mai mare şi mai mare. La ur-mă s-a făcut cât secerătura noastră. Această cu-nună odată se ridica, iar altădată cobora. Din par-tea de răsărit mergea egumena cu toiagul şi le binecuvânta pe toate cu semnul Sfintei Cruci. Eu m-am întors şi m-am uitat la râpă. Aici era tare întuneric. Pe mal erau unele din vieţuitoarele mă-năstirii noastre. Părul lor era

lăsat slobod. După cum se vedea, ele voiau să treacă dincolo, de cealaltă parte, dar cum se apropiau, malul râpei se surpa şi ele, în loc să se apropie tot mai mult, se depărtau. Mie mi s-a făcut milă de dânsele.
Deodată s-a arătat părintele Claudian în veşminte, cu crucea în mână şi mi-a zis: «Nu spune nimănui pe cine ai văzut peste râpă. Ele se vor pocăi, poate, cu mila lui Dumnezeu». După aceste cuvinte, l-am văzut lângă el pe Sfântul Ierarh Nicolae, care mi-a spus: «Acum, haide, eu te voi petrece» şi imediat am venit în chilie. Eu m-am culcat pe pat, iar el s-a dus în ungherul cel mare (cu icoane) şi s-a făcut nevăzut. Îndată se deschide uşa chiliei şi intră maica noastră răpo-sată, Rafaila, egumena, în mantie strălucitoare şi cu cunună pe cap. După
dânsa intră altă călugă-riţă, iar haina neagră a ei era încă şi mai străluci-toare şi pe cap avea coroană. Ea stătea în urma maicii stareţe şi surâdea, iar maica a venit la mine şi mi-a zis:
«Iată, acum tu eşti bolnavă. Să-ţi facă Sfântul Maslu şi te vei îndrepta. Ţie îţi trebuie încă să te trudeşti în mănăstirea noastră». Aici maica mi-a făcut de trei ori cruce. Au am între-bat-o: «Maică, cine-i aceasta cu dumneavoas-tră?». Maica mi-a răspuns: «Aceasta-i a noastră binecredincioasă împărătească, schimnica Daria». Ea stătea şi surâdea şi de departe îmi făcea cruce, apoi s-au făcut nevăzute amândouă. După aceasta eu m-am trezit, am privit prin toată chilia şi. cât de scârnavă şi întunecoasă mi-a părut după cele ce am văzut! Eu am plâns în auzul tuturor, de ce m-am întors, de ce sunt iar pe pământ în mijlocul acestui noroi? La început n-am cunoscut pe niciuna din cele ce erau cu mine, aşa de rele şi de negre mi-au părut mie după ce le văzusem pe acelea pe câmp şi pe cele ce mergeau în cete. Această necunoştinţă nu a ţinut prea mult. Eu mi-am venit cu totul în sine-mi şi le-am cunoscut pe toate. Primele cuvinte ale mele către dânsele au fost: «Copilelor, nu faceţi nimănui rău. Despre răul ce va fi în cealaltă lume, groaz-nic este a şi gândi»”.
Epilog sau Sufletul îngrozit de cele văzute!
După această vedere în vis, ea a şezut cul-cată în aşternut 10 zile. Era tare slabă, mai mult moartă decât vie. Îi era foarte frică. În toate nopţile ardea lampa şi două sau trei maici veneau cu rândul să rămână peste noapte cu ea. Numai cu sora cea mai mare nu se temea să rămână. Aşa era de slăbită, că dacă nu o sprijinea cineva, după ce se ridica din aşternut, cădea. În acea zi, seara, i s-a făcut Sfântul Maslu şi apoi putea să stea în picioare, dar cu greu. În vremea citiri Evanghe-liilor era ţinută de subţiori, dar după citirea ulti-mei Evanghelii, ea a simţit putere şi o oarecare întărire deosebită. Din acea zi a început a se în-drepta, iar acum este desăvârşit sănătoasă şi um-blă la toate ascultările. Frica i-a trecut. Ea tră-ieşte şi astăzi (în anul 1910).
CUVIOSUL PATAPIE

În urmă cu doi ani am fost la Mănăstirea Cuviosului Patapie care se află în Lutraki. Acolo am întâlnit o tânără care mi-a povestit cum l-a văzut ea pe Cuviosul Patapie. Această tânără se numeşte Ecaterina şi este fiică de doctor.
Odată, venind împreună cu tatăl ei, au rămas la slujbă, apoi el a plecat (Trebuie amintit faptul că de jos, de la parcarea maşinilor, până sus la mănăstire este o distanţă destul de mări- şoară şi se poate ajunge numai pe treptele din piatră, fiind foarte abrupt de urcat). Tatăl ei, luând maşina din parcare, a plecat spre casă. Pe drum a întâlnit un părinte bătrân care urca spre mănăstire. După ce s-a îndepărtat de el, s-a gân-dit că ar fi bine să se întoarcă şi să-l ducă până sus la mănăstire. Ajungându-l din urmă, l-a che-mat în maşină, apoi l-a întrebat:
- De unde vii, părinte, şi cum de mergi pe jos?
- Am fost până la Mănăstirea Sfânta Treime din vale şi m-am închinat, iar acum mă întorc înapoi la mănăstirea mea.
După ce au ajuns în parcare, părintele a coborât, luându-şi şi geanta pe care o avea cu el.
Apoi doctorul a sunat-o pe fata lui, Ecaterina, care se afla în curtea mănăstirii, şi i-a zis:
- Fata mea, vezi că am adus un părinte cu maşina şi acum a pornit să urce treptele înspre mănăstire. Te rog să ai grijă de el!
- Tată, îl văd! Tocmai a ajuns lângă mine!
- Poate este altul, căci părintele tocmai a plecat de aici şi are o geantă de piele în mână, zise doctorul.
- La fel este şi părintele de lângă mine şi are barba albă.
Nemaiînţelegând ce se întâmplă, doctorul şi-a luat maşina şi a plecat. Pe drum însă se tot gândea la părintele cu barbă albă şi deodată şi-a dat seama că seamănă exact cu Sfântul Patapie din icoană.
Ecaterina i-a sărutat mâna părintelui şi i-a urat bun venit, după care părintele a intrat în biserică să se închine şi a dispărut fără urmă. Atunci şi-a dat seama şi Ecaterina că a fost Cuviosul Patapie.
După ce mi-a povestit toate acestea, i-am zis Ecaterinei:
- Cred că Sfântul Patapie te vrea aici în mănăstire lui.
Atunci ea a zâmbit cu smerenie şi mi-a zis că poate după ce va termina şcoala.
Într-adevăr, Ecaterina a terminat şcoala şi a intrat ca soră în mănăstirea Cuviosului. Este cea mai tânără din mănăstire. Bunul Dumnezeu să o ţină în smerenie şi în mănăstire până la sfârşitul ei.

LUPTA CU DIAVOLUL

Având unele treburi prin Atena, am trecut şi pe la o familie de români. Printre altele, femeia casei mi-a povestit că, odată, într-o miercuri, a fost ispitită să mănânce de frupt şi nu orice, ci carne. Avea pregătit ceva bun şi nu a rezistat ispitei şi a mâncat. De obicei ţinea toate posturile de peste an.

Noaptea, după ce a adormit, a văzut pe dia-volul venind la ea şi strângând-o de gât. Simţea că nu mai poate respira şi o paralizase cu totul. Doar mintea o avea limpede. Atunci a strigat din adâncul sufletului la Maica Domnului să o ajute. În acel moment, a văzut-o pe Maica Dom-nului, după cum era în icoana de pe peretele casei. La apariţia ei, diavolul s-a făcut nevăzut, iar femeia a început să plângă în hohote şi să se roage Maicii Domnului. Atunci s-a trezit şi soţul ei şi văzând-o plângând aşa de tare, a întrebat-o ce s-a întâmplat. Nu putea să vorbească deoarece era cuprinsă de spaimă şi nelinişte.
După ce s-a mai liniştit, i-a povestit soţului cele întâmplate, apoi mulţumind amândoi Maicii Domnului s-au hotărât să nu mănânce niciodată de frupt în zilele de post.

INELUL SFINTEI ECATERINA

Am cunoscut o tânără care avea mare evlavie la Sfânta Mare Muceniţă Ecaterina. Ea mi-a povestit că, odată, stând de vorbă cu soacra doamnei la care lucra, i-a zis că ar dori să meargă şi ea la Sinai, la moaştele Sfintei Ecaterina. Atunci acea doamnă a început să râdă şi i-a zis:
- Cum poţi să mergi tu acolo, deoarece nu ai nici bani, nici acte. Asta ar fi imposibil!
- Dacă vrea Maica Domnului şi Sfânta Ecaterina, mă ia pe sus şi ajung acolo fără bani şi fără acte. Cine merge acolo primeşte ca binecu-vântare un inel şi dacă o să vrea sfânta, o să mă ajute şi pe mine, a zis ea.
În ziua următoare era 25 noiembrie, ziua Sfintei Ecaterina. Tânăra s-a dus la biserică împreună cu soacra doamnei. La sfârşitul Sfintei Liturghii, vede că se apropie de ea o femeie tână-ră, îmbrăcată simplu şi modest, o priveşte cu blândeţe şi-i zice:
- Ştiu dorinţa ta şi ştiu că doreşti să ai acest inel, şi Dumnezeu vrea.
Nu a mai continuat, ci i-a pus pe deget un inel şi a dispărut fără urmă, deoarece venise şi doamna respectivă să vadă ce se întâmplă.
Fata, luând inelul, simţea că pluteşte de bucurie. Apoi ridicându-şi privirea şi vrând să-i mulţumească femeii necunoscute, nu a mai vă-zut-o; dispăruse. A căutat-o prin toată biserica, dar nu a găsit-o. Atunci şi-a dat seama că a fost Sfânta Ecaterina. Soacra doamnei, văzând aceas-ta, a rămas fără grai, nemaiîndrăznind să zică ceva. Pe inel scria: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!”.

PĂRINTELE DOMETIE,
ROMÂNUL

Stând de vorbă cu un grec care lucrează de mic în Sfântul Munte, mi-a povestit că, pe când era tânăr, l-a cunoscut pe părintele Dometie, ro-mânul, care a vieţuit la Chilia Sfântului Ipatie de pe teritoriul Mănăstirii Vatopedu. Mergea de multe ori la părintele şi-l ajuta la treabă.
Odată, pe când se afla în port şi descărca saci de pe catâri,

mai era acolo un alt om care avea probleme mari cu stomacul. După ce au terminat de descărcat, omul bolnav s-a pus jos deoarece avea mari dureri. Văzându-l, părintele Dometie, care se afla în apropiere, l-a întrebat ce s-a întâmplat. Acesta i-a zis:
- Lasă-mă, părinte, că nu mai pot. Dacă îţi spun ce am, mă poţi ajuta cu ceva? Am fost la toţi doctorii şi nu m-a ajutat nici unul!
Atunci părintele i-a zis să aibă încredere în Dumnezeu şi l-a luat la chilia lui, tratându-l cum a ştiut el şi, în scurt timp, i-a trecut durerea. Povestea omul acela mai târziu că de atunci nu a mai avut probleme cu stomacul.
Un alt caz a fost cu copilul unui bogătaş care era paralizat. După ce a fost pe la mai mulţi doctori, l-a îndrumat cineva şi la părintele Do-metie. La început ezita să vină, dar, până la urmă, a venit, gândindu-se că nu are nimic de pierdut, copilul fiind adus cu targa. După o
lună şi ceva, copilul a plecat din Sfântul Munte pe picioarele lui.
Aceste minuni mi le-a povestit grecul cu lacrimi în ochi, spunând că nu poate să le uite deoarece le-a văzut chiar el cu ochii lui.
MINUNILE DIN EGIPT
Cu două zile în urmă am fost la Mănăstirea Vatopedu unde se prăznuia Brâul Maicii Domnului. Acolo am întâlnit un părinte bătrân care mi-a povestit câteva minuni petrecute recent în Egipt.
O familie musulmană călătorea cu maşina personală şi au avut un accident foarte grav în care au murit cei doi părinţi, iar copiii, doi la număr, au fost foarte grav răniţi, fiind în comă.
După ce au fost îngropaţi părinţii, rudele acestora i-au îngropat şi pe copii, cu scopul de a le moşteni averea. După douăzeci de zile, trecând cineva prin apropierea mormântului, a auzit nişte strigăte înăbuşite. Chemând şi pe alţii, au desfă-cut mormântul şi i-au găsit pe copii vii şi sănă-toşi. Fiind întrebaţi cum au reuşit să trăiască atâtea zile, au răspuns că în fiecare zi venea un om luminat care avea găuri în palme şi din gău-rile acelea picura un fel de apă cu care se hră-neau. Şi cât timp stătea El acolo, o învia şi pe mama lor. Acel om le-a spus că El este Hristos!
Un alt egiptean, care făcea parte din condu-cerea ţării, avea pe fiica sa foarte bolnavă. Doctorii i-au spus că nu mai au ce-i face şi că va muri în câteva zile. Văzând că nu se mai poate face nimic, acesta era pe zi ce trece tot mai mâh-nit şi deznădăjduit.
Atunci, un prieten care ţinea mult la el şi ştiindu-i necazul, i-a zis: „Am auzit că crucea creştinilor face foarte multe minuni. De ce nu aduci şi tu o cruce să o pui la capul fetiţei, poate se face vreo minune!”.
Deci, egipteanul, văzând că nu mai există nici o nădejde, s-a

gândit să încerce şi această variantă. Aducând o cruce, a pus-o pe perete la căpătâiul fetei, apoi a început să se roage după cum se pricepea şi el. În clipa aceea a văzut o lumină revărsându-se de la cruce peste fetiţă, iar fetiţa, deschizând ochii, s-a ridicat din pat şi a cerut să mănânce.
Egipteanul, văzând minunea, s-a făcut creş-tin cu toată familia lui, renunţând la funcţia pe care o avea, a plecat din Egipt, ştiind că dacă va rămâne acolo, va fi ucis.

MINUNILE DE LA MALEVI

Undeva în zona Peloponezului, mai sus de Tripoli, se află Mănăstirea Malevi, de maici, foarte frumoasă, care are o icoană cu Adormirea Maicii Domnului, zugrăvită de Sfântul Apostol Luca. Această icoană este izvorâtoare de mir şi face foarte multe minuni.
În anul 1964, cu douăzeci de zile înainte de a începe să izvorască mir, a ieşit o mireasmă foarte puternică, încât s-a umplut toată zona mă-năstirii. Maicile erau oarecum înspăimântate, ne-ştiind la ce să se aştepte. Pe 17 aprilie, în Vinerea Acatistului, au apărut primele picături de mir. Au fost văzute de Maica Teoninfi şi de închinătorii care se aflau în biserică, iar Duminica, după Vecernie, a început să curgă mirul din belşug. Ieşea pe gura Maicii Domnului care se deschidea şi se închidea. Când o deschidea, curgea ca de la robinet, iar
când o închidea, se oprea. Mirul tre-cea prin geamul icoanei ca şi cum nu ar fi existat. Suportul icoanei se umpluse de mir, care era de culoarea cerului, un albastru deschis, dar mireas-ma era mereu aceeaşi. În ziua următoare au apărut din nou picături, care se prelingeau în jos, pe geam, şi aveau culoarea diamantului. Apoi a început să curgă de mai multe ori pe zi şi culoa-rea era ca aurul, după cum este şi astăzi, fără să-şi mai schimbe culoarea. Curgea foarte mult mir, încât maicile au adunat o jumătate de borcan şi l-au închis bine, dar a doua zi nu se mai afla ni-mic în borcan. Uneori curgea aşa mult că ajungea jos şi se prelingea pe marmură. Maicile puneau vată şi-l adunau, apoi îl împărţeau la credincioşi. Lumea venea din ce în ce mai mult.
A venit şi poliţia, a scos lumea afară, au în-cuiat biserica şi au rămas numai ei înăuntru. Când au ieşit, unul din poliţai povestea că pe când şter-gea icoana, Maica Domnului a aruncat mir pe faţa lui. Atunci el a zis: „Cred, Preasfânta mea!”.
Au venit şi de la Mitropolie, au scos icoana din ramă, au şters-o şi s-au încredinţat şi ei de minune.
Mirul curge până în ziua de azi, dar nu tot timpul, iar maicile îl adună cu vată şi-l împart la credincioşi.
S-au făcut şi se fac minuni în toată lumea. S-au vindecat oameni de toate bolile, la care medicii nu mai acordau nici o şansă.
Povestea o călugăriţă că, odată, a simţit prezenţa Maicii Domnului în mănăstire timp de cincisprezece zile. O simţea atât de aproape, de parcă ar fi putut să o atingă. Altădată,

pe când s-a întins pe pat să se odihnească, fiind foarte obosită, a auzit o voce zicându-i: „ridică-te”, şi a simţit mireasma mirului atât de puternică, încât a pătruns în interiorul ei. Atunci ea a răspuns: „Sunt foarte obosită!”. Aşa s-a întâmplat şi a doua oară, iar a treia oară a simţit o mână nevăzută care a apucat-o şi a aruncat-o în mijlocul camerei, pe podea. Atunci s-a ridicat şi s-a dus la maica ce avea cheile bisericii şi i-a zis: „Mergem la Maica Domnului!”. „Nu-mi miroase a mir”, a răspuns aceea, dar a insistat şi i-a zis că „este porunca Maicii Domnului”. S-au dus la biserică şi ce să vadă: mirul curgea aşa de mult că ajunsese pe podea, apoi au întors suportul cu icoana şi mirul ţâşnea aşa de tare că ajungea până pe perete şi se prelingea în jos. Tot mirul a fost adunat cu vată.

Aceeaşi maică povestea că odată a simţit că o urmăreşte diavolul şi, intrând în chilie, s-a aşezat pe pat, iar diavolul s-a aşezat alături de ea. Atunci a auzit vocea Maicii Domnului venind dinspre biserică, zicându-i: „Fă-ţi rugăciune, că te urmăreşte duhul necurat!”. Atunci s-a sculat şi a început să se roage, făcându-şi semnul crucii, iar diavolul s-a ridicat şi el de pe pat, i-a apucat mâna şi a lovit-o peste obraz, făcându-se nevăzut. După ce a adormit a văzut un tânăr strălucitor care i-a zis: „Născătoarea de Dumnezeu locuieşte aici!”.

Altădată a apărut pe icoană mirul sub forme de litere şi scria: IC. XPOC, adică Iisus Hristos, după cum este scris pe schimă.

Mirul a apărut în mai multe chipuri: sub formă de tron, de biserică, de parcă ar fi fost pictat de o mână omenească. Un meseriaş văzând această minune s-a speriat şi a devenit un om credincios.

Odată, o maică ce era paraclisieră, s-a dus mai repede să deschidă biserica. Fiind încă noap-
te, a văzut uşa întredeschisă şi înăuntru lumină multă şi o maică umblând prin biserică. S-a în-tors la chilie, socotind că a deschis cealaltă para-clisieră, căci erau două. Când a ajuns la chilie, a găsit-o pe cealaltă maică dormind. A trezit-o şi apoi s-au dus împreună la biserică găsind uşa încuiată, iar în biserică întuneric. A venit şi un creştin care dormise în mănăstire şi le-a întrebat pe maici dacă acum deschid biserica, zicând că el s-a trezit puţin mai devreme şi a văzut lumină multă în biserică şi a auzit cântări foarte fru-moase şi se gândise că poate au început maicile slujba fără să fi auzit el când s-a tras clopotul.

*

Într-o zi, două maici se aflau la robinetul din spatele sfântului altar şi se spălau pe mâini. Privind în vale, au văzut o maică urcând treptele. Se gândeau că poate o fi maica Agnia. Între timp, maica ajunsese aproape de ele şi le-a privit. Au văzut că faţa îi strălucea. După ce le-a privit câteva clipe, s-a făcut nevăzută. Văzând aceasta, maicile s-au

speriat şi au fugit la chilie. De atunci nu au mai îndrăznit să se spele la robinetul respectiv.

*

Un închinător pe nume Atanasie, fiind bol-nav, tocmai coborâse din autocar şi a văzut o frumoasă monahie care s-a apropiat de el cu blân-deţe şi i-a zis: „Nu-ţi fie frică! Te vei face bine!”. După aceea, s-a făcut nevăzută şi, într-adevăr, minunea s-a făcut în clipa aceea, că s-a vindecat de boala care suferea.

*

Un autocar care venea spre mănăstire în timpul nopţii a rătăcit drumul şi a apucat-o pe un drum prăpăstios. La un moment dat, li s-a arătat o monahie în mijlocul drumului şi i-a oprit, zicându-le: „Întoarceţi-vă înapoi, că nu este aces-ta drumul”. Şi arătându-le pe unde să meargă, s-a făcut nevăzută, iar autocarul s-a umplut de mi-reasma mirului. În clipa în care au ajuns la mă-năstire şi au văzut icoana de deasupra porţii, au recunoscut în ea pe monahia care li se arătase pe drum.

*

Un alt închinător, pe nume Apostol, a venit cu un autocar de închinători şi au fost cazaţi la arhondaricul mănăstirii, care se află la o mică dis-tanţă de mănăstire. În timpul nopţii, a fost trezit de mireasma puternică a mirului. Ridicându-se din pat, a ieşit afară şi s-a apropiat de poarta mă-năstirii. Pe treptele de la intrare vede o monahie înaltă şi frumoasă, şi cum bătea vântul, îi mişca năframa şi hainele. „Cine este acolo?”, a întrebat Apostol de câteva ori, dar nu a primit nici un răspuns. Afară era ca ziua şi o lumină puternică învăluia tot aşezământul, cu toate că era ora două noaptea. În cele din urmă, a înţeles că nu era o monahie, ci Împărăteasa cerului. A încercat de câteva ori să se apropie de ea, dar mireasma mirului devenea aşa de puternică încât îl îneca şi se întorcea. S-a întors până la colţul mănăstirii, a făcut trei metanii mari, apoi s-a dus la cameră, slăvind pe Preasfânta Stăpână.

Un tânăr pe nume Nicolaie suferea cu splina şi i se umflase tot trupul. A fost dus pe la medici, dar fără nici un rezultat. Mama lui, auzind de icoana făcătoare de minuni şi izvorâtoare de mir de la Malevi, l-a dus acolo cu multă credinţă şi evlavie. După ce s-au închinat la icoana Maicii Domnului şi s-au rugat cu lacrimi, au miruit pe copil cu mir, apoi sau dus la camera unde au fost cazaţi. Mama copilului s-a aşezat în acelaşi pat cu soacra ei, iar
copilul împreună cu tatăl său. Femeia, fiind întristată pentru copil, nu a putut să adoarmă, ci se ruga continuu Maicii Domnului ca să-l facă sănătos. În timpul nopţii, s-a deschis deodată uşa şi a intrat o monahie frumoasă cu o cădelniţă în mână, apoi i-a tămâiat pe copil şi pe tatăl său, iar în cele din urmă şi pe mamă şi soa-cră. Mama s-a închinat cu evlavie când a tămâ-iat-

o pe ea, făcându-şi semnul crucii. Clopoţeii de la cădelniţă nu se auzeau, iar tămâia avea mirosul mirului de la icoană. Atunci mama copilu-lui şi-a zis: „Atât de mult mir au că pun şi în tămâie!”. După ce a tămâiat, monahia a deschis uşa şi a plecat. Mama copilului s-a gândit că aşa au obiceiul maicile să tămâieze pe creştini în timpul nopţii şi nu s-a speriat. A trezit-o şi pe soacra ei, apoi, după cinci minute, a deschis uşa camerei şi a văzut lumină multă în biserică şi în afara ei. Era o lumină puternică de culoare albăstruie, ca şi cum ar fi fost reflectoare îndrep-tate spre acoperiş. Mama copilului, văzând toate acestea, s-a întors în cameră şi, trezindu-şi bărba-tul, i-a zis:
- Scoală-te! A început slujba la biserică; hai să mergem şi noi!
Soţul i-a răspuns:
- Ce spui, femeie! Nu cred că a început aşa devreme; maicile mi-au spus că încep la cinci dimineaţa, că astăzi e Duminică.
- Hai să vezi luminile de afară. Mai devreme a venit o monahie şi ne-a tămâiat, a zis femeia.
- Poate ai visat! Ce să caute maicile noaptea prin camere ca să tămâieze?
- Eu nu am reuşit să dorm deloc; m-am rugat tot timpul pentru copilul nostru. Întreabă şi pe mama, că mai întâi am trezit-o pe ea şi apoi am ieşit împreună afară.
- Da, aşa s-a întâmplat, a confirmat mama lor.
Au ieşit cu toţii afară şi peste tot domnea liniştea şi întunericul. Atunci au înţeles că au fost vizitaţi de Maica Domnului şi erau ferm convinşi că copilul lor se va face sănătos. Şi, într- adevăr, copilul s-a însănătoşit şi rezultatele analizelor au ieşit bune. Au mulţumit Maicii Domnului şi ca semn de mulţumire, au dăruit o icoană îmbrăcată în argint.
În Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul o mai-că s-a îmbolnăvit foarte grav. Avea doar 24 de ani şi se numea Veronica. La început avea dureri de cap, apoi a început să o doară mâna dreaptă. Maicile au dus-o la un spital din Atena unde a stat patru luni şi jumătate şi, cu toate străduinţele medicilor, nu s-a văzut nici o îmbunătăţire. A fost adusă din nou la mănăstire, dar situaţia se înrăutăţea pe zi ce trecea. A fost dusă din nou la spital, dar, după o perioadă, medicii au spus că nu mai au ce-i face, deoarece nu mai are mult de trăit şi dacă vor, maicile pot să o ia la mănăstire.
Îi paralizase picioarele, o mână, iar capul nu mai putea să-l ridice. Permanent avea crize, iar temperatura nu scădea sub 39°. Doctorii au zis că măduva picioarelor se topise, transformându-se într-un lichid. Maica stareţă, împreună cu toate maicile, ştiind că nu mai are mult de trăit, s-au hotărât să o tundă în schima mare.
Dar iată ce ne-a povestit chiar maica Vero-nica:
„Era în Duminica Ortodoxiei, având o criză şi dureri mari, am văzut-o pe fosta stareţă a

noastră care adormise întru Domnul. A venit la mine, m-a luat în braţe şi m-a dus într-o biserică a Maicii Domnului din Patra. În biserică era o Doamnă preaslăvită. Stareţa m-a lăsat într-un colţ şi s-a dus la acea Doamnă, pentru a vorbi cu ea. Am auzit şi eu discuţia lor.
Stareţa a întrebat-o: «Doamna mea, ce se va întâmpla cu acest copil şi ce va fi cu crizele?». «Nu fi supărată, aceste crize nu o să le mai aibă». «Vai ce bucurie! a zis stareţa. Dar febra şi durerile de care suferă aşa tare, ce va fi cu ele?». «Să facă puţină răbdare; nu vezi cât se întristează maicile pentru dânsa? Ia gândeşte-te, dacă o vom lua, cât se vor mâhni! Nu fi tristă; nu va păţi nimic!». Şi zicând acestea, a plecat fără să o mai văd.
Apoi, fosta stareţă s-a întors spre mine şi a zis: «Copilul meu, să-i spui stareţei să facă cât mai repede ceea ce s-a hotărât, deoarece va ajuta mult. Ai grijă să nu uiţi ce ţi-am spus». Era vorba despre tunderea în schima mare, dar eu nu ştiam, deoarece în ultimele zile suferisem atât de mult de pe urma durerilor, încât nu mai ştiam ce se întâmpla în jurul meu şi nu mai recunoşteam pe nimeni. Durerile au continuat, iar doctorii au zis maicilor că duminică voi muri.
Sâmbătă am avut dureri foarte mari, iar pe la patru după-amiază am rugat-o pe maica Euniki să-mi facă o injecţie calmantă şi, în curând, am adormit. Nu după mult timp am auzit bătaie în uşă, dar nu am răspuns. M-am gândit în sinea mea: «Oare maica Euniki nu le-a spus că sunt obosită şi vreau să mă odihnesc? Oare cine să fie? m-am întrebat».
Deodată se deschide uşa şi văd intrând o Doamnă preaslăvită, un episcop şi un bărbat înalt care era îmbrăcat cu o manta (astăzi nu se mai obişnuieşte să se poarte aşa ceva). Doamna, văzându-mi privirea miratăă, mi-a zis:
- Cred că te întrebi cine suntem şi de unde venim la ora aceasta. Eu sunt de la Mănăstirea Malevi şi de acolo vin, iar Preasfinţitul este Sfân-tul Nectarie din Eghina, iar el este ucenicul cel iubit al Domnului nostru şi locuieşte aici, este ocrtotitorul vostru.
Între timp, s-a apropiat de mine şi mi-a zis:
- Eu am venit şi duminică. Aveam de gând să vin peste câteva zile ca să te ajut, dar ştiind că mâine vei lua schima mare, m-am gândit să vin astăzi şi să te ajut să te ridici, ca să poţi să-ţi începi rânduiala ta şi să te pregăteşti.
- Eu, Doamna mea, nu pot să stau pe picioa-rele mele, nu pot să mă mişc. Vin câte două-trei maici şi nu pot să mă facă bine. Dar dumnea-voastră cum o să mă ajutaţi? Cum pot să-mi fac rânduiala mea, dacă mă doare aşa de tare?
- Copilul meu, de multe ori când copilul are o durere, un necaz, inima mamei doare şi mai mult. Pe mine m-au strigat atâţia copii pentru tine şi inima mea m-a durut. Chiar dacă Dumnezeu avea în planul Lui să te lase mulţi ani la pat, eu m-am rugat Stăpânului Hristos să vin să te vindec astăzi, pentru că inima mea nu mai suporta. Oare nu crezi în puterea lui

Dumnezeu?
- Cred, i-am zis eu.
- Cele cu neputinţă la oameni sunt cu pu-tinţă la Dumnezeu, mi-a răspuns ea.
- Atunci de ce, Doamna mea, nu m-aţi făcut bine când aţi venit cu câteva zile în urmă, după
cum mi-aţi spus?
- Nu te-am făcut bine, a zis Doamna, pentru că lumea ar fi zis că criza prin care ai trecut te-a adus la sănătate când ţi-ai revenit. De aceea am lăsat pe astăzi, ca să se slăvească mai mult nu-mele lui Dumnezeu.
În chilie aveam un dulăpior şi pe el aveam diferite iconiţe. Ducându-se, Doamna a luat o iconiţă şi venind lângă mine, a zis:
- Uite! Ia această iconiţă ca să înţelegi cine sunt!
Era a Maicii Domnului de la Malevi. În continuare mi-a zis:
- Veronico, acum ai să-mi aprinzi candela?
Asta mi-a zis-o pentru că atunci când eram în spital, am văzut în somn că mă aflam pe un loc înalt şi necunoscut. Era o bisericuţă a Maicii Domnului. Am vrut să merg, dar nu am putut şi atunci am zis: «Preasfânta mea, dacă nu mă faci bine, nu-ţi voi mai aprinde candela». Pentru aceasta mi-a zis cele de mai sus.
Atunci eu, ca şi cum mi-aş fi revenit, am strigat:
- Preasfânta mea, tu eşti?
Zicând aceasta, s-a întors zâmbind, şi apoi a dispărut. În momentul acela revenindu-mi, nu-mi dădeam seama dacă am dormit sau nu, dar am văzut în mâinile mele iconiţa Maicii Domnului de la Malevi. Această iconiţă mi-o adusese un arhimandrit, pe când eram bolnavă în spital.
După ce mi-am revenit, m-am ridicat în pi-cioare, iar în clipa aceea trecea prin dreptul geamului meu maica Nectaria. Am strigat-o să vină înăuntru. În clipa aceea, am sărit în picioare şi am îmbrăţişat-o, înţelegând că s-a făcut o minune cu mine.
Atunci maica Nectaria s-a dus să vestească şi maicilor minunea, dar nu era de găsit niciuna, căci erau toate la Vecernie. În cele din urmă s-a dus în biserică şi a strigat: «Maicilor, veniţi! S-a făcut o minune cu maica Veronica! Este complet sănătoasă!».
Când au venit să mă vadă, eu stăteam în uşă, iar ele au început să plângă şi se pierdeau de emoţie. M-am dus în biserică şi am stat la Vecer-nie, iar când am ieşit, au tras clopotele ca să
imulţumim Maicii Domnului. Au fost anunţate ru-dele şi toţi cunoscuţii. Apoi s-a făcut Acatistul Maicii Domnului şi alte slujbe de mulţumire. În ziua următoare am fost tunsă în schima mare, primind numele de Magdalena”.
După câteva zile a mers toată obştea de la Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul, împreună cu maica Magdalena, la Mănăstirea Malevi, ca să mulţumească Maicii Domnului pentru minunea

făcută.
*
Următoarea minune o vom scrie după cum a fost povestită de persoana cu care s-a făcut:
„Mă numesc Kiki Cozma, am 26 de ani şi locuiesc în Atena împreună cu soţul meu şi cu cei doi copii ai noştri. Pe data de 18 aprilie m-am îmbolnăvit foarte grav. Simţeam că puterile mă părăsesc, aveam friguri înfricoşătoare şi febră foarte mare; de asemenea aveam şi dureri groaz-nice. Doctorul de familie mi-a dat un rând de anti-biotice, dar fără nici un rezultat, apoi am urmat şi altele cu un efect mai puternic, dar degeaba.
Soţul meu, văzând că nu este nici o portiţă, m-a luat în braţe, a coborât scările, m-a urcat în maşină şi m-a dus la spital. Acolo m-au consul-tat, m-au cercetat, dar rezultatul era acelaşi. Am început un nou tratament; mi-au făcut injecţii, iar la un moment dat îmi introduceau câte zece în ser pentru a fi amplasate în venă. După cum spuneau doctorii, mi-au făcut cele mai puternice antibioti-ce. Cu toate acestea, nu am simţit nici o amelio-rare. Am avut cei mai buni doctori, dar în zadar.
De la un timp, nervii au început să-mi cede-ze, iar răbdarea să mi se termine. Doctorul şef al spitalului spunea că dacă ar fi trecut el prin ce am trecut eu, s-ar fi aruncat pe fereastră.
După un timp, am simţit că trupul meu mi-roase numai a medicamente, iar febra se menţi-nea permanent între 38-40°. A sosit şi timpul ca, după patru luni de tratament, medicii să-mi spună că nu mai au ce face şi că le pare rău.
Soţul meu m-a luat acasă. Am văzut că nici ştiinţa, nici banii nu mi-au putut reda sănătatea. Ne gândeam să mergem în Anglia, în Germania, în Canada, dar nădejdile noastre erau puţine. Însă de mult timp, soţul meu insista să mer-gem la Mănăstirea Maicii Domnului de la Male- vi, unde se afla icoana izvorâtoare de mir. Eram cam la cinci ore de mers cu maşina din Atena. Nu mă simţeam în stare să călătoresc atâtea ore. De aceeaşi părere erau şi mama şi soacra mea, dar soţul meu insista mereu să mergem.
Pe 20 iulie, soţul meu a hotărât că trebuie să mergem. M-a luat în braţe şi m-a aşezat în maşină. Atunci aveam 40°. După mai multe ore de călătorie, am ajuns la marele meu doctor, la Mai-ca Domnului de la Malevi. Am intrat în biserică şi ne-am rugat Maicii Domnului; ne-au miruit cu mir, apoi, când am ieşit din biserică, mi-am pus termometrul şi aveam 36,5°. Pentru prima dată, după atâtea luni, febra mi-a scăzut şi am început să mă simt mult mai bine. În scurt timp, febra mi-a trecut, iar eu mi-am revenit şi am putut să mă plimb în jurul mănăstirii, deşi cu puţin timp înainte nu mă puteam ridica din pat.
Minunea s-a făcut. Numai eu ştiu cum am fost înainte. Ai mei mă plângeau ca pe o moartă. Acum pot să spun, cu toată puterea

sufletului meu, că mă simt bine şi aceasta o datorez Maicii Domnului, protectoarea mea.
Pecetluirea acestei minuni a fost în felul următor: Când am plecat spre mănăstire, am făgăduit că vom sta trei zile acolo. După ce m-am făcut bine, soţul meu, fiind foarte entuziasmat şi fără să spună nimic, s-a gândit să se ducă în satul Sfântul Nicolae, unde se născuse el. În ziua urmă-toare s-a apropiat de el o maică şi l-a întrebat dacă vrem să plecăm sau nu, apoi a continuat, zicând că a văzut pe soţul meu în somn, că a telefonat să vină un taxi ca să plece. În timp ce-l vedea, a auzit vocea Maicii Domnului, zicându-i: „Să-i spui că eu i- am îndeplinit rugămintea, iar el de ce vrea să plece?”. Atunci soţul a recunoscut că se gândea să plece, dar auzind ce a zis Maica Domnului, n-a mai plecat, ci a rămas trei zile, aşa cum făgăduise.
Până aici a fost povestirea ei. După această minune, au devenit foarte buni creştini şi vin regulat la biserică, aducând daruri.
*
O fată din Cipru, din oraşul Lemesu, ne po-vesteşte:
„Am avut un vis. Am văzut că zburam şi am ajuns pe un munte. De acolo, am coborât puţin mai jos, unde se afla o mănăstire. Acolo, aproape de poartă, am văzut un călugăr bătrân ţinând în mână un baston. Părea foarte supărat şi mişca bastonul ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva să-l pedepsească. M-am apropiat de el, i-am cerut binecuvântare şi l-am întrebat: «Părinte, unde mă aflu, că m-am rătăcit?». Iar el mi-a răspuns: «Co-pilul meu, nu ştii unde te afli? Eşti la Mănăstirea Malevi!». Auzind acestea, m-am bucurat şi am vrut să mă duc să mă închin la Maica Domnului în biserică, dar când m-am apropiat, am auzit un bocet, ca şi cum cineva ar fi plâns sfâşietor. Am văzut o monahie care era pe o masă mare, şi care s-a ridicat când m-a văzut şi mi-a zis: «Bine ai venit, copilaşul meu!», şi, îmbrăţişându-mă, m-a săru-tat. Apoi, scoţându-mă afară, a zis: «Nu aici ai să te închini harului meu!», şi mi-a arătat un loc mai sus, unde era o icoană a Maicii Domnului încon-jurată de patru stâlpi, având deasupra ca un aco-periş provizoriu din pânză. «Acolo ai să vii să te închini harului meu», a zis ea. În acelaşi timp, Maica Domnului mă ţinea de mână.
Pe când vorbea cu mine, a venit un om care avea părul şi faţa roşcate şi a vrut să-i sărute mâna Maicii Domnului, dar ea nu l-a lăsat şi i-a zis: «Pleacă, pleacă de aici!» şi întorcându-se spre mine, a zis: «Copilul meu, nu l-am lăsat să-mi sărute mâna pentru că vin şi mă supără». Atunci mi-am zis: «Dar ce, eu sunt aşa vrednică de mă iubeşte?». Şi pe când înaintam noi, a venit lume multă şi, când m-au văzut, s-au împins cu putere în noi şi m-au aruncat la pământ. Atunci le-am zis: «Bine, pe mine m-aţi aruncat jos, dar pe Maica Domnului de ce aţi împins- o?». In clipa aceea, Preasfânta s-a întors spre mine şi mi-a zis cu plângere: «Vezi, copilul meu, cum vine lumea şi

mă supără?».
Apoi m-a luat şi am urcat mai sus şi mi-a zis: «Ai grijă, copilul meu! După ce te vei căsă-tori să te duci la doctor, că vei avea o mică boală, dar să nu-ţi fie teamă, că eu voi fi alături de tine şi apoi vei face şi copii». După care mi-a arătat doi copii şi mi-a zis: «Aceştia sunt copilaşii tăi!» şi mi i-a dat. Şi aşa m-am trezit.
Imediat după acestea am trimis o scrisoare la Mănăstirea Malevi şi am cerut să mi se trimită vată cu mir. În scurt timp, am primit răspuns în-tristător, că mănăstirea a fost prădată, furându-se toţi banii şi odoarele de preţ. Atunci am înţeles de ce era supărată Maica Domnului, iar bătrânul călugăr stătea cu bastonul vrând parcă să-i pedep-ească. Mai târziu am priceput că bătrânul era Sfântul Nil, izvorâtorul de mir, care are o biseri-cuţă în curtea mănăstirii zidită în cinstea lui.
După un timp m-am căsătorit şi apoi m-am dus la doctor, după cum îmi spusese Maica Domnului. Şi, într-adevăr, mi-au găsit un început de cancer la piept. M-am operat şi am fost vindecată complet cu ajutorul Maicii Domnului. De acum aştept şi copiii pe care mi i-a promis Măicuţa mea cea dulce”.
După câţiva ani, această femeie a venit la Mănăstirea Malevi să mulţumească şi să se închi-ne
Maicii Domnului. Venind, a recunoscut locuri-le pe care le văzuse în vis. În locul în care văzuse icoana care avea pânză deasupra, ca un acoperiş, acum se construieşte o nouă biserică.

*

Maica Domnului a dăruit mulţi copii la familiile care nu puteau avea. Odată, a venit o femeie şi s-a rugat la icoana Maicii Domnului ca să-i dăruiască un copil. După ce s-a rugat un timp, maicile au miruit-o şi i-au dat şi vată cu mir. Dar ea a insistat să-i dea o aţă înmuiată în mir cu care să se încingă. La insistenţele ei, mai-cile i-au împlinit dorinţa. La scurt timp după ce a plecat de la mă-năstire, a rămas însărcinată, iar la timpul cuvenit a născut un copil sănătos. De atunci maicile dau la toate femeile care doresc să aibă copii o aţă înmuiată în mir, dar au de făcut trei făgăduinţe în faţa Maicii Domnului: că vor naşte toţi copiii pe care îi va da Dumnezeu, că vor deveni bune creş-tine şi că-şi vor împlini îndatoririle pe care le au.

*

Doamna Ianula din Cipru povesteşte:
„În urmă cu 11 ani, pe când eram numai logodită cu Dimitrie, am aflat de la o cunoştinţă de mirul de la Malevi şi mi-am dorit să am şi eu o bucăţică de vată cu mir. Am scris câteva rânduri şi am pus scrisoarea şi banii într-un plic, după care le-am băgat într-o sticlă de plastic cu destinaţia Mănăstirea Malevi. L-am luat pe logod-nicul meu şi ne-am dus la malul mării, aruncând sticla în mare, zicând în acelaşi timp în gândul meu: «Dumnezeu, cu puterea Lui, să o ducă la

mănăstire!». După aceea ne-am întors la ale noastre, dând uitării acest fapt.
După zece zile am primit o scrisoare într-un plic în care se afla vată cu mir dimpreună cu aţa înmuiată în mir pe care o cerusem, căci îmi doream foarte mult copii, cu toate că ştiam că nu trebuie să fim împreună, deoarece eram numai logodiţi. Eram tare bucuroasă că am primit scri-soarea şi micul dar. Familia lui Dimitrie nu prea era cu biserica, dar în momentul în care le-am arătat scrisoarea primită au început să plângă de emoţie. Mai târ-ziu ne-am căsătorit, dar nu puteam face copii. Timp de şapte ani am fost pe la toţi medicii, dar fără nici un folos. Mai târziu, văzând că nu am altă cale, am făcut după cum scria în scrisoare: post, rugăciune, spovedanie.
În scurt timp am rămas însărcinată, iar la timpul cuvenit am născut trei copii gemeni. Unul a murit, iar ceilalţi doi sunt în viaţă.
Mulţumesc Maicii Domnului şi aştept să-mi dăruiască şi alţi copii, deoarece îmi doresc foarte mult”.

*

O femeie a umblat pe la mulţi medici dorind să aibă copii, dar fără nici un rezultat. Ajunsese la 50 de ani şi îşi luase gândul că va mai putea să aibă copii.
Odată a venit la mănăstire împreună cu mai mulţi creştini pentru a se închina. Femeile, care erau împreună cu ea, i-au zis să se roage înde-lung Maicii Domnului pentru a-i dărui un copil.
Atunci s-a dus în biserică şi s-a rugat Maicii Domnului, apoi a cerut de la maici aţă înmuiată în mir. După ce a făcut făgăduinţele Maicii Dom-nului, a luat aţa şi a plecat. Apoi, la scurt timp, a rămas însărcinată şi a născut un copil, iar la câte-va luni a rămas din nou însărcinată.
Uitând de făgăduinţele pe care le făcuse în faţa icoanei Maicii Domnului, a făcut avort. După ce a venit de la spital, unde şi-a ucis copilul, a avut un mare necaz. I-a murit şi celălalt copil, înecându-se cu laptele pe care i-l dăduse bunica.
Vedeţi cum Maica Domnului a pedepsit-o imediat pentru că a încălcat făgăduinţele? Poate de aceea nu i-a îngăduit Dumnezeu să aibă copii, deoarece era posibil să facă multe avorturi, dar până la urmă s-a milostivit de ea şi i-a dăruit, dar vedem şi nerecunoştinţa ei pentru binefacerile primite.

*

Gheorghe Ţigunis din Neapoli s-a îmbolnă-vit cu nervii. A fost internat în spital, dar fără nici un rezultat. Sora lui, Panaghiota, locuia în Australia. Aceasta avea o mare evlavie la icoana Maicii Domnului de la Malevi.
Într-o zi, pe când lucra în casă, a auzit dintr-o dată trei bătăi în uşă. Deschizând uşa, vede o femeie frumoasă îmbrăcată în negru. „Am venit să stăm de vorbă”, a zis ea. A intrat şi s-a aşezat. „Întreabă-mă tot ce vrei şi eu îţi voi răspunde”. Femeia a primit ca o înştiinţare înlăuntrul ei că este Maica

Domnului şi a întrebat-o imediat:
- Preasfântă, tu eşti? Oare se va face bine fratele meu Gheorghe? Dar copilul meu, care suferă din naştere cu inima? Doctorii mi-au spus că o să moară; oare se va face şi el bine?
- Se vor face bine, i-a răspuns Maica Dom-nului.
În scurt timp, faţa Maicii Domnului a înce-put să transpire şi toată casa s-a umplut de mireasma mirului. Atunci Panaghiota a luat vată şi a adunat mirul de pe faţa Maicii Domnului, iar mai târziu a miruit toată familia.
- Te rog, Preasfânta mea, a zis ea, să-l chem şi pe soţul meu ca să te vadă!
- Nu. Soţul tău nu poate să mă vadă. Este un om bun, dar îi mai lipseşte ceva.
După ce i-a binecuvântat casa, vizitatoarea cerească a dispărut. În clipa aceea s-a vindecat şi fratele ei Gheorghe şi copilul care suferea cu ini-ma. Apoi au venit cu toţii şi s-au închinat Maicii Domnului de la Malevi, mulţumindu-i.

VINDECARE DE CANCER

Cu câteva zile în urmă am vorbit cu sora mea la telefon şi mi-a spus că în sat la noi, o fe-meie era bolnavă de cancer. A fost la spital, şi-a făcut toate analizele şi doctorii i-au depistat o formă de cancer, programând-o pentru operaţie, dar cu şanse minime de supravieţuire.
Întorcându-se acasă, femeia s-a pus pe rugă-ciune şi a început să bea în fiecare zi câte un pic de aghiasmă de la izvorul Sfântului Atanasie din Sfântul Munte Athos, care a izvorât prin minune.
După câteva zile femeia s-a dus la spital, fiind programată pentru operaţie. Repetându-i-se analizele, i-au ieşit foarte bune. Cancerul a dispă-rut prin minune! Pentru credinţa ei a fost vinde-cată prin această aghiasmă!

PEDEAPSA LUI DUMNEZEU

Unei familii cunoscută mie i s-a întâmplat următorul lucru: Soţia era însărcinată în ultimele luni. Odată, venind soţul de la muncă şi fiind obosit, s-a culcat. După câteva minute, soţia l-a trezit ca să o ajute la ceva. Atunci el s-a înfuriat că l-a trezit din somn şi a împins-o cu violenţă. Ea a căzut şi s-a lovit cu burta de pat. Din cauza durerii, a început să plângă în hohote, ţinându-se de burtă. Plângea şi se ruga. Soţul, nebăgând-o în seamă, s-a culcat înapoi.
Nu după mult timp s-a trezit din nou, având dureri foarte mari la gât. Durerea îl lua din spate şi cobora spre umeri şi se mărea din ce în ce mai mult. Nu a putut dormi toată noaptea. Soţia îi făcea masaj ca să-i mai potolească durerile.
În ziua următoare, nu a putut merge la muncă şi se simţea foarte rău. Din rânduiala lui Dumnezeu, în casa lor se afla un monah care era în trecere pe acolo. Cunoscând situaţia, l-a sfătuit pe soţ să se poarte mai blând cu soţia şi să-şi ceară iertare de la ea. Într-adevăr, seara, înainte de culcare, şi-a cerut iertare de la soţie, iar în ziua următoare a putut să plece liniştit la muncă fără să-l mai doară nimic.

Aţi văzut cum Dumnezeu l-a pedepsit ime-diat pe soţ pentru nemilostivirea lui? Aici îmi amintesc de părintele Paisie Aghioritul care i-a zis unui om oarecare, ce dorea să audă un cuvânt de folos: „Îţi dau binecuvântare să te certi cu toată lumea, dar cu soţia ta niciodată!”. Degeaba eşti în pace cu toată lumea, dacă nu ai linişte în casa ta!

SPRIJINEŞTE-TE PE MINE!

Chiar acum recent am aflat două minuni de la o avocată din Atena.

În urmă cu opt ani, de sărbătoarea „Adormi-rii Maicii Domnului”, fusese nevoită să meargă la birou şi era foarte tristă deoarece nu putea să participe şi la slujbă. Se ruga Preasfintei să o ierte.

După terminarea programului a venit acasă şi se pregătea să-şi facă o cafea, dar tristeţea nu o părăsea, gândindu-se mereu la această zi însem-nată.

În momentul acela a văzut o femeie înveş-mântată în haine de culoare închisă şi lungi, care ia zis: „Sprijineşte-te pe mine!”, iar ea, fără să se gândească, fiind şi foarte obosită şi-a sprijinit capul pe umărul necunoscutei. După câteva clipe femeia a dispărut, iar ei i-a dispărut oboseala şi tristeţea, fiind inundată de un val de bucurie. A strigat-o pe mama ei şi i-a spus: „Mamă, am vă-zut-o pe Maica Domnului!”.

*

A doua minune i s-a întâmplat mamei avo-catei, care este o femeie foarte credincioasă şi cu
frică de Dumnezeu. S-a întâmplat în ajunul Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul. Ea se pregă-tea să facă de mâncare pentru a doua zi din pre-parate de carne.

Fiind obosită şi vrând să se odihnească pu-ţin, a adormit. În somn i s-a arătat Sfântul Ioan şi ia zis: „Sofia, să nu faci pe mâine mâncare din carne!”. Femeia nu a dat importanţă, credea că visează. Acelaşi lucru s-a repetat încă de două ori, apoi s-a trezit şi s-a rugat Sfântului s-o ierte, pregătind mâncare de post. De atunci, în fiecare an pregăteşte mâncare de post, invitând la masă mulţi săraci.

*

Avocata este căsătorită tot cu un avocat şi au o fetiţă de 12 ani, un copil foarte sensibil şi cu o mare credinţă în Dumnezeu. Merge la şcoală şi după ce vine acasă stă mai mult în camera ei, unde îşi face lecţiile şi se roagă. Are foarte puţini prieteni, şi pe cei care-i are sunt nişte copii liniş-tiţi ca şi ea. Are o mare evlavie la Maica Domnu-lui, la Sfânta Cruce şi la Sfinţii Arhangheli. Aca-să nu acceptă niciodată să mănânce fără rugăciu-ne şi întotdeauna vrea ca ambii părinţi să mănân-ce împreună şi să facă rugăciune în comun, spu-nând: „Eu am şi mamă şi tată şi de aceea vreau să mănânc împreună cu voi la masă”.

Iată cum binecuvintează Dumnezeu pe cei care se tem de El!

PUTEREA SFINTEI LITURGHII

În urmă cu trei ani am primit o scrisoare din oraşul Katerini

în care se afla un pomelnic. Am luat legătura cu persoana respectivă şi, printre altele, mi-a spus că are un copil de cinci ani, dar că soţia lui nu mai poate rămâne însărcinată. Cu toate că a fost pe la diferiţi medici şi a urmat tot felul de tratamente nu s-a rezolvat nimic. M-a rugat să-i pomenim la Sfânta Liturghie.
I-am pomenit timp de 40 de zile, după care primesc un telefon de la el, spunându-mi, plin de bucurie, că soţia lui a rămas însărcinată.
După câteva zile m-a sunat din nou, spunân-du-mi că are un prieten care este căsătorit de câţiva ani, dar nu poate avea copii. Mi-a dat nu-mele lor şi i-am pomenit şi pe ei la 40 de Litur-ghii. Cu ajutorul Maicii Domnului a rămas şi soţia prietenului însărcinată.
La timpul cuvenit soţia lui a născut o fetiţă şi i-au pus numele Stela-Maria, apoi la scurt timp a născut şi soţia prietenului său, tot o fetiţă, şi i-au pus numele Ana-Maria. Dumnezeu i-a binecuvântat din plin, deoare-ce amândouă soţiile au rămas iar însărcinate, năs-când câte un băieţel; primul numindu-l Dimitrie, iar pe al doilea Petru. Mare este credinţa acestor oameni!
În legătură cu Sfânta Liturghie pot să spun că are o mare putere, deoarece mulţi oameni au primit ajutor de la Dumnezeu după ce au fost po-meniţi, unii vindecându-se chiar de cancer! Spu-nea un sfânt că prin Sfânta Liturghie sunt ajutaţi şi cei care au murit, căci mii de suflete se scot din iad şi se duc în rai prin pomenirea la dumne-zeiasca slujbă!